

Снежана Ташева
Групата от Ада

Университетските неволи на младата преподавателка Боряна Андреева са цяла Менделеева таблица: мъжът на сърцето ѝ би обърнал повече внимание на празна мензура, научният ѝ ръководител е забягнал в Германия, а студентите ѝ се оказват дяволи. От Ада. Няма брой жертвите, които правим за професията, а любовта понякога се получава по химичен път.

„Групата от Ада“ е един от 72-та романа, участвали в предаването „Ръкописът“ по БНТ1.

„Книга, способна хем да те разсмее (ама едно такова нервничко), хем да те разплаче тук-там, хем да те умопомрачи на моменти; творение адово на дяволски талантива авторка.“

Елена Павлова, писателка, подвизавала се в света на книгите-игри и с псевдонима Върджил Дриймънд.

„Необичайните приключения и неволи между Ада и Земята на една изтормозена химичка, разказани по изключително забавен начин. Понякога човек се нуждае от група дяволи, за да се отърси от лошото в себе си и да придобие самоувереността да реализира мечтите си.“

Петър Атанасов, SciFi.bg

Снежана Ташева е физик, авторка на фантастични разкази. Има публикации в алманах „Фантастика“ и списание „Тера фантастика“. Хоноруван преподавател по физика в ТУ София и преводач на свободна практика.

Посвещавам на моите студенти, на колегите от ДПФ на Технически университет – София, на Доцент Литов и групата по елементарни частици към Физическия факултет на Софийския университет и последно, но не и по важност – на Стели. Липсваш ми много.

>

{img:pentagram.png}

Една вечер в началото на семестъра, когато бях останала до късно на работа, на вратата ми се потропа. Извиках:

– Влез! – и продължих с проверката на задачи.

– Добър вечер! – стресна ме полиран официален глас: – Вие ли сте госпожица Андреева?

Вдигнах глава от бюрото, точно навреме, за да забележа двамата излъскани костюмари, влизащи в кабинета ми.

– Да, аз съм. С какво мога да ви помогна? – постарях се да звуча възможно най-официално. Тия типове не ми харесваха.

– Колегата ми и аз сме дошли, за да поговорим за групата, на която ще преподавате този петък следобед – каза първият костюмар с изключително мелодичен и равен тон.

– Коя от групите? – попитах и усетих, че се мръщя. Тези групи в петък ми идваха твърде много и се чудех как да ги разкарам.

– Става въпрос за чуждестранните ви студенти.

– А, да. Така и не разбрах на какъв език трябва да им преподавам. Вероятно

английски, щом не е указано друго?

Тук „главният“ костюмар се понамръщи. Явно въпросът му беше по вкуса точно колкото да ухапе цял лимон.

– Обучавайте ги на който език ви е най-удобно. За тях езиките не са проблем – каза той след кратък размисъл.

Това вече беше странно. Чуждестранни студенти, които се оправят добре с езиките, са дошли да се обучават точно в нашия университет, а не някъде на по-хубаво място в чужбина?! Или парите им бяха малко, или искаха да минат, без да се напъват.

– Нашите студенти са много ученолюбиви, но за съжаление, не са особено дисциплинирани – продължи той, сякаш отгатнал мислите ми. – Целта ни е да бъдат обучени за инженер-химици, в близка до естествената им среда. Искахме да ви предупредим, ако забележите нещо необичайно във външния им вид, да не се паникьосвате.

Ха, намерили на кого да ги приказват тия. И Квазимодо да ми довлечат, пак няма да се впечатля. Като по-млада си мислех, че съм грозна, и все още не съм се отърсила съвсем от това, така че не съм аз човекът, който ще дискриминира някого по външен вид. Само че...

– Не е заразно, нали? – попитах, без да съм се консултирала първо с разсъдъка си, и веднага съжалих за това.

– О, не се притеснявайте. Просто малка мутация. Висок радиационен фон, нали разбирате.

Че не разбирах, нищичко не разбирах, но реших да не си пъхам носа където не трябва. Щом не беше заразно и си пиеха навреме противорадиационните хапчета, мен не ме засягаше. Студенти като студенти, какво толкова?

– Запознайте се сега с отговорника на групата, господин Сатанас, той ще ви изпрати до автобуса ви, а аз ще тръгвам, защото съм много натоварен. Запомнете, вие и само вие ще им водите лабораторните по химия. Разбира се, ако не искате, ще ви сменим. Оставям ви визитната си картичка, ако има някакъв проблем, не се притеснявайте да ми се обадите.

Понечих да споря за това дали имам нужда от изпращане, но „главният“ ме спря с жест, докато оставяше картичката си на бюрото, а другият се приближи към мен и ми подаде дланта си:

– Казвайте ми Станчо.

Той се наведе и ми целуна ръка, както си бях седнала зад бюрото, а първият само го изгледа и каза:

– Станчо, не забравяй за парите.

Поклони ми се и излезе от кабинета.

Все още бях със зяпнала уста и не можех да смеля името „Сатанас“ и производната му, когато се усетих, че вторият костюмар ми говори:

– Приготвили сме ви скромно заплащане, като отплата за това, че ще запазите дискретност спрямо нас. Не че някой ще ви повярва, ако се разприказвате. Все пак не е тайна, че сте била известно време в психиатрията.

– Бях в неврологичното отделение! – изрепчих се аз. Какви са тия луди хора и откъде знаят това за мен?

– Както и да е – студентът-костюмар започна да си рови из джобовете и накрая предложи: – Какво ще кажете да ви дам заплащането в петък? Забравил съм си кесията вкъщи.

– Няма проблеми – отвърнах му. „Кесия“, този сериозно ли? – Искате ли да тръгваме вече?

– На вашите услуги – поклони се той. Натъпках листите в раницата си и се приготвих за излизане. Последното, което взех от масата, беше визитката.

– След вас, госпожице! – той ми отвори вратата и аз се усмихнах притеснено, минавайки пред него. Докато затваряше след себе си, хвърлих поглед на визитката и веднага я прибрах в джоба си.

Оня тип се казвал „В. А. Асмодей“. Моляаа?

* * *

В петък имах общо шест часа, като последна беше странната група с чуждестранните студенти. Появиха се горе-долу навреме и ме поздравиха един по един на чист български:

- Здравейте, госпожице!
- Добър ден, госпожице!

През това време аз ги разглеждах и се убедих, че не са кой знае колко странни. Някои бяха малко по-мургани от обичайното, но пък аз не съм расист и стига да се къпят редовно, това няма да ми пречи. Скоро всички, включително Станчо, си седнаха по местата и започнахме.

Забелязах, че докато обяснявах теорията, не се чуваше никакъв шум от стаята. Никой не си отвори устата да приказва за автомобили и гримове, както в другите ми групи. Напротив – беше толкова тихо, не прошумоляваше дори хартийка.

Раздадох реактивите и студентите се заловиха за работа. Започнаха да преливат от шишенцата в епруветките, да късат лакмусовата хартия.

Въобще, лабораторното потръгна. Минавах край масите, за да видя как се справят с неутрализацията, да помогна където трябва. В един момент нещо странно привлече вниманието ми – студентът пред мен имаше опашка, която стърчеше от задната страна на панталона му. Този до него също. След малко забелязах, че опашките им завършват с мъничко триъгълниче. Мисля, че това беше и моментът, в който припаднах.

Свестих се може би само минута по-късно от противния мирис на амонячна вода, която моят познайник Станчо беше поднесъл точно под носа ми. Намирах се на пода, а половината група се беше скупчила над мен. Не можах да видя задниците им, но забелязах, че всички имат чифт рогца на главата си.

- Госпожице, добре ли сте? – запита Станчо.
- Да, добре съм. А вие ми кажете амонячната вода какъв характер има.
- Основен – отговори той, без да се замисля. След което извика на останалите:
- Не се безпокойте, госпожицата е добре, щом вече пита за химия.

Групата се разхили, някак си демонично.

Помогнаха ми да седна зад бюрото и един от студентите изтича да ми купи шоколад. Въобще, новата ми група беше много внимателна към мен. Като изключим това, че всички имаха рогца и опашки, се оказаха доста симпатични момчета.

Скоро занятието свърши и те се разотидоха, като дори ми казаха „довиждане“ преди това. Само Станчо остана, предполагам, за да се увери, че съм се оправила съвсем.

– Искате ли още шоколад, госпожице? – попита той, като затвори вратата след тях и се приближи към мен.

- Не, благодаря ви, вече се възстанових. Защо не ме предупредихте по-рано?
- А щяхте ли да ми повярвате? – попита той много внимателно.
- Не, но поне щях да знам.
- Следващия определено ще го подготвя. Вие бяхте... ъъъ... първият преподавател, пред който трябваше да обяснявам как стоят нещата. Май не се справих много добре, а?

Тактично замълчах.

– Обяснете ми по-добре – обадох се след малко, – защо ви е притрябвало да учите химия, при това тук, в България?

– Ами, стана така, че нямаме достатъчно химици при нас. И изобщо на хората на нашата, ммм, планета не им се преподава вече. Пък и не се справят добре, като цяло. Трябва да дойдем тук, на Земята, ако искаме качествено образование. А то е задължително за всеки, който ще се занимава с административна работа и поддръжка на съоръженията.

– Нека се изясним, става въпрос за _планетата_ Ад, така ли?

– Точно така, госпожице. Макар че ние се стараем да не използваме това наименование тук. Много е, някак си, ограничаващо.

– Разбирам. Но... – канех се да задам пак втория си въпрос, обаче се сетих навреме: господин Асмодей ми беше казал, че неговите повереници предпочитат да се обучават в среда, близка до родната им. Толкова ли зле бяхме тук? – Ще ми обясните

ли тогава защо на влизане и на излизане никой нямаше рога и опашка, а по време на лабораторното всички се сдобиха с такива?

– Въпросът е там, госпожице, че химията е част от нашата природа и най-голямата ни страст. Нямаме физическата възможност да прикриваме истинския си външен вид, когато се занимаваме с нея собственоръчно.

Канех се да попитам защо са избрали мен за асистент, но се спрях. Все пак ми се носеше някаква репутация, че умея да преподавам, пък и досието от психиатрията – така де, от неврологията – също вършеше добра работа. Вместо това се усмихнах на отговорника и го попитах:

– Ще ме придружите ли до кафето, за да си взема чаша какао?

– Разбира се, госпожице. Нека ви нося тетрадките.

>

* * *

След втората чаша какао започнах да се чувствам по-добре. Тогава студентът извади от джоба си малка кесийка и ми показва съдържанието и. Вътре имаше сигурно около двайсет златни монетки, които проблясваха на дъното. Взех една, за да я разгледам. Беше надписана на латински – *Decem satanii auri**. На гърба имаше изрисуван дявол с корона и надпис *Imperator Lucifer I***.

[* Десет златни сатании (лат.). – Бел.авт.]

[** Император Луцифер I (лат.). – Бел.авт.]

– Това е само за първия месец – увери ме Станчо.

– Това е много хубаво... – колебливо започнах аз. – Но къде ще мога да ги похарча?

– О, не се безпокойте, нашата валута се приема добре навсякъде. Просто не го афишираме. А ако някой го напише някъде, записът изчезва. Както и желанието на автора му да го напише пак. Колкото до устното разпространяване на информацията – нима някой би повярвал?!

– Добре тогава, а какъв е курсът на тази валута?

Той извади от другия си джоб тефтерче и ми показва изписана на ръка таблица, от която заключих, че курсът се движи някъде около този на швейцарския франк. Двеста франка на месец – това ли беше цената на мълчанието ми?

– Не става въпрос за цената на мълчанието, а за нашата скромна отплата за услугите ви – начаса отговори Станчо, с което само ми доказа, че могат да ми четат мислите.

– Не се безпокойте, за нас няма нищо срамно. Дори най-смелите неща, които можете да си помислите, за нас са чисто и просто в реда на нещата. Например това, което често си мислите за студентите. Че искате да ги сваляте, или да ги пребиете с тъпа лопата, или пък и двете. Освен това ние уважаваме свободата на мисълта, за разлика от нашата основна конкуренция, и дори я поощряваме.

– Благодаря ви – изтърсих аз ошашавено. – Нека смеля информацията и може да поприказваме пак.

Станчо ме изпрати до спирката на автобуса, през което време се опитвах да мисля само за тривиални неща – като например мензурите, индикаторите за киселинност и щипците.

>

* * *

За следващото занятие си измислих план – ще помоля някой колега да влезе в часа ми, докато студентите работят, и после ще го попитам дали е забелязал нещо необичайно. Ако и той вижда същото като мен, значи не съм откачила внезапно. Отначало мислех да избира за ролята на пробен камък колегата Тошо, но след това реших да не го намесвам още в тази история. Вместо него щях да повикам Николов –

откровено мрънкало и стар критикар. Щеше да изкара всичките кирливи ризи на студентите ми.

Когато дойде време за занятието, се докарах – пола до коленете, бяла риза и високи ботуши. Николов ме изгледа доста критично, когато го помолих да дойде да ми донесе тебешир след средата на часа, но не каза нищо за облеклото ми.

– А защо точно по това време? – заяде се вместо това.

– Искам да си кажеш мнението за работата на студентите ми.

Тъкмо се поздравявах колко добре съм го „затапила“, както казват младежите в днешно време, когато чух следващия му коментар:

– А ти не можеш ли сама да си ги преценяваш?

Как ми идеше да му прасна едно кроше и после да забия токче в стъпалото му. Но не беше културно да го налагам, докато му искам помощ, затова просто изведох на лицето си тъпа усмивка и казах:

– Винаги има полза от второ мнение – звучеше глуповато, но пък беше подходящо за случая, така че тръгнах да си ходя.

– Да, бе, като че ли ще ти помогне... – чух го да си мърмори под носа, но не се обърнах да го зашлевя. Човек просто не може да си позволи да се държи така с колегите си. Пък и ми беше жал за Николов – аз бях единствената в катедрата, която го търпеше.

Тъкмо когато излизах от кабинета, се засякох с колегата Тошо. (Добре, де, имаше си и фамилия, но никой не си правеше усилието да я използва, най-малкото пък аз, защото беше толкова сладък.)

– Здравсти, Боби! – поздрави ме той, без да спира да върви.

– Здравей, Тошо! – успях да кажа, преди да се разминем. Стиснах тетрадките под мишница, за да се направя на много бързаща и заета, и изминах няколко крачки по коридора. Спрях, огледах се да няма някой познат, и чак след това се зазяпах подир развяващата се коса на отдалечаващия се Тошо.

После се съсредоточих в теорията на упражнението, стараейки се да изтрия от главата си всички мисли, които можеха да отведат някой от студентите към увлечението ми.

Второто ми упражнение с групата мина още по-гладко – като че ли се притеснявах доста по-малко от предния път. Мисълта ми вървеше добре и ръката, с която държах тебешира, практически не трепваше. Само малко се обърках, когато започнаха да ми предават протоколи от миналия път: имената им бяха доста странни – имаше студенти, които се казваха Азazel, Семияз и Данеел. Повечето звучаха библейски, с лек латински привкус. Освен това нямаше нито едно момиче, което, както и предния път, ме обърка.

Скоро дойде и Николов, донесе ми цяла кутия с тебешери и поне пет минути се въртя из стаята, за да огледа подопечните ми от всички страни, докато ми говореше безсмислици за някакъв нов почистващ препарат (отдавна знаех, че Николов е обесивен по отношение на почистването). Аз също хвърлих някой-друг поглед към студентите... и видяното никак не ми допадна. Нямаше нито рога, нито опашки. Студентите тихичко си седяха край реактивите и симулираха дейност.

{img:tisho.png|#Колегата Тошо беше един от най-забитите в работата си в нашата катедра.}

Когато Николов най-сетне излезе, те подновиха заниманията си с усърдие и отличителните белези отново се появиха. Вече разочарована, завърших някак си часа, без да вдигнем нищо във въздуха.

Този път Станчо пак остана след другите и когато вратата се затвори зад гърба му, ме погледна в очите и каза:

– Разбрах какво се опитайте да направите, и в името на личната ви безопасност препоръчвам да не се опитвате да го повторите.

Може би трябваше да се стресна, но фактът, че това ми го казва студент първокурсник (пък макар и демоничен), никак не ме трогна.

– Отнесете възраженията си към ръководството ми – отговорих му. – Шефовете ми възложиха тази група, така че те са тези, които трябва да следят за поведението ми с нея.

Станчо примига два-три пъти, при което в очите му проблеснаха пламъчета, а после ми отговори напълно спокойно:

– Хайде, госпожице, да не си правим тъпи номера. Ако не искате работата, можете просто да кажете на мен или на господин Асмодей и ще ви сменим. Не е като да нямате избор.

Замислих се дълбоко. Дали се чувствах откачена? Не, изобщо. Чувствах се добре, съвсем на себе си и в цветущо здраве. Дали вярвах, че студентите ми са демони? Това беше труден въпрос. Но не ме беше страх. По-скоро изпитвах болно любопитство какво ще стане по-нататък – все едно съм попаднала в интересна приказка и само аз мога да разбера какъв ще е краят.

– Добре, ще се опитам – въздъхнах накрая.

>

* * *

Някъде към третото занятие студентите започнаха да се сприятеляват с мене. След четвъртото ме поканиха на дискотека, а след петото ме склониха наистина да отида.

– Ама, госпожице, как може да не излизате? – подкачи ме Данеел тогава. – Елате с нас, ние ще ви научим как да се забавлявате.

– Не ми се излиза много – излъгах аз. Всъщност се притеснявах, че съм малко стара и асоциална за това.

Никой не обърна особено внимание на протестите ми.

– Хайде де, госпожице, ще бъде яко – включи се и Азazel.

Минах през къщи, за да се преоблека в дънки и риза – по мое мнение изглеждах приемливо, нищо че сигурно никой в дискотеката нямаше да ми обърне внимание. По-важно за мен беше да запазя авторитета си на преподавател.

– Каква ще е музиката в дискотеката? – бях ги попитала, когато най-накрая се съгласих да отида.

– Ретро – беше отговорил Данеел. – Трудно понасяме съвременната музика.

– Освен това – добави Станчо – по чалга дискотеките ходят дяволите прелъстителите. Нали разбирате – да се тренират. А ние не се обичаме особено с тях.

– Нещо като инженерите и филолозите, а?

– Да, нещо такова. Не че имам особена представа от филолозите.

И така, вървах към ретро кръчмата с вързана на опашка коса и потропвах с малките токчета на ботушите. Щом отворих вратата на заведението, отвътре ме лъхна хитът на Куин We Will Rock You. Промуших се между няколко якета, две сервитьорки и някакви студенти, които тропаха по масите в такт с песента, и тръгнах към вътрешността на дискотеката, мислейки си, че наистина съм твърде стара за такива неща.

– Госпожицеее! – провикна се някой от дъното на залата. – Елате при нас!

Обърнах се натам и гледката просто ме потресе. Един от студентите ми, мисля, че беше Тамиел, се беше качил на масата и тропаше с крака, а останалите му акомпанираха, пляскайки и викайки. Обръщаха водка на екс, безупречните им по-рано през деня костюми бяха намачкани, вратовръзките – разхлабени или липсващи, а саката – нахвърляни на един куп.

– Какво ще пиете? – Станчо се откъсна за малко от тупурдията и се обърна към мен.

– Вино и минерална вода, благодаря.

– Е-е-е, госпожице, как може? – присъедини се към него Данеел. – Пийнете нещо по-силно, не сте на работа.

– Добре тогава, джин с тоник – примирих се аз.

– Келнер! Една бутилка джин и един тоник! – провикна се Данеел. Тия младежи щяха да ме побъркат.

Налях си малко джин в една от чашите, които все още не бяха паднали на земята от блъскането и тропането, и я допълних с тоник. Вдигнах тост в моя чест, после още един и така, докато ми свърши тоникът и трябваше да мина на джин, защото сервитьорът се бавеше с втория. Докато се усетя, вече бях пила на кирка (може би третото пианство в живота ми), отнякъде бяха намерили червило и ме бяха намацали,

ризата ми беше завързана под гърдите и пеех Gimme! Gimme! Gimme! A man after midnight!, качена върху масата, а някакъв нагъл тип от съседната компания се опитваше да ме свали оттам, с цел да ми досажда.

– Момчета, мноу съм пияна, ама тоя ни гу щъ! – извиках, след като успях да се отскубна от прегръдката на досадника. Двама от студентите отидоха да си поприказват с него. Не знам какво направиха, но след като приключиха, той вече не се виждаше никъде.

Останалите пък ме заразпитваха кого съм си харесала в такъв случай. Аз се дърпах, не казвах, опитвах се да отклоня въпросите, а в главата ми все се въртеше образът на Тошо. Тогава Станчо като най-трезвен успя да разчете неизказаното и го сподели с всички. Моментално чашите бяха напълнени пак и се вдигна тост за Тошо, докато аз през цялото време ги молах да мълчат. В крайна сметка те млъкнаха, но всички в кръжмата вече знаеха, че „Боряна харесва Тодор“. Също като в детската градина.

Тръгнахме си в малките часове, като Станчо и Данеел дойдоха да ме изпратят до общежитието. После се наложи и да ме напоят с водичка, да ми свалят дрехите и да ме напъхат в пижамата ми, като аз по-скоро им пречех, отколкото да им помагам. Никой от двамата не се и опита да ми се натрапи, нито пък аз – на тях, нищо че бях крещяла и викала на масата. Те ми обясниха, че това било, защото не са инкуби, но аз имах много по-добро обяснение. Просто не бяха високи 1,70, нямаха очила, нито дълга черна коса.

>

* * *

Следващия петък, тъкмо преди да започнат часовете, в стаята ми ме чакаше господин Асмодей. Щом го видях, загубих ума и дума – макар да предусещах, че за него не би било особена трудност да влезе в заключената ми стая, друго беше да го установя на практика. За разлика от Станчо, той се направи, че не вижда какво си мисля, и изчака да ми мине шокът, преди да каже:

– Госпожице Андреева, дойдох да говорим по работа. Ще се наложи да ви помоля да поемете още две допълнителни групи за неопределено време.

– Ами, добре, ще ги взема – казах след кратко колебание. – По кое време искате да са часовете?

– Дайте си програмата и ще изберем часове. Станчо ще ви помогне да уредите формалностите с ръководството.

Чудничко. Бяха ми оставили уговорката на зали, помислих си, докато ровех в чантата си за програмата. А може би трябваше да се занимавам и с документите? Да не се казвам Боряна Андреева, ако не оставя на Станчо да се оправя с повечето досадни глупости. Спомних си, че господин Асмодей най-внимателно ми чете мислите, едва когато го видях да ми се усмихва лукаво. Очевидно му харесваше това, че съм решила да нахисна Станчо да свърши работата, което малко ме притесни.

Двете нови групи бяха също толкова старателни (както и демонични), колкото и първата. В едната дори имаше момиче. Доста красиво момиче при това, макар че се постарях да не й завиждам. Те също говореха български, но не се опитвах да се сприятеляват с мен. И по-добре. Досегашните ми демонични приятелства напълно ми стигаха.

Веднъж, когато бях имала четири последователни часа с двете нови групи, се почувствах абсолютно смазана и неспособна да разсъждавам. Заключих лабораторията, взех си нещата от кабинета и тръгнах към изхода.

Докато вървях към спирката в тъмнината, наоколо беше тихо и от време на време се чуваше шумът от листата, които вятърът подмяташе по улицата. Тъкмо заобикалях сградата на университета, когато някъде около мен се чу хлипане. Звучеше като момиче. Запалих фенерчето на телефона и тръгнах да се оглеждам откъде идва.

Върху един бордюр отстрани на сградата беше седнала новата ми студентка и плачеше. На главата ѝ се забелязваха чифт елегантни рога; явно беше решила да спре с прикритието или пък беше излязла извън контрол.

Полата ѝ беше цялата изгорена от сълзите ѝ, които явно представляваха някаква киселина. Накарах химика в мен да млъкне и внимателно я приближих.

– Лилит, добре ли сте? – попитах я предпазливо.

– Не-е-е – изплака тя, след като забеляза, че съм аз.

Подадох ѝ мълчаливо пакетче кърпички и седнах до нея на бордюра, като изгасих фенера.

– Благодаря ви, госпожице. – Тя ги пое машинално и се зае да попива киселината от лицето си. Очите ми полека започваха да свикват с тъмнината и вече забелязвах очертанията на тялото ѝ, свито върху бордюра.

– Успокойте се и после може да ми разкажете – насърчих я аз.

Лилит кръстоса крака, взе дамската си чанта и извади нещо оттам.

– Искате ли цигара? – попита учтиво.

– Благодаря, не пуша.

– Сигурно и по мъже не ходите. – Почти забелязах с периферното си зрение пламъчетата в очите ѝ.

– По-скоро те ми ходят по нервите – отбелязах аз.

Тя наполовина подсмръкна, наполовина се засмя и резултатът беше някакъв странен звук, като от пуснато казанче.

– Много съм зле, нали? – разхлипа се отново дяволицата.

– Не, защо? Нищо ви няма. – Прегърнах я с една ръка, а с другата взех цигарата от пръстите ѝ, за да не се изгори.

– Издавам странни звуци, непохватна съм с мъже... Освен това съм грозна и нищо не може да се направи по въпроса. – Лилит продължаваше да лее сълзи, които малко по малко прогаряха материята на блузата ѝ.

– Говорите глупости. По-красива сте от всички момичета, които съм виждала. И за останалото няма защо да се притеснявате. Мъжете свикват лесно с него, особено ако наистина ви харесват.

– Казвате така, защото не сте виждала сукубите. Те са красиви, стилни, обиграни. Защо иначе ще искам да ставам инженер, ако бих могла да съм като тях?

– Пет пари не давам за вашите сукуби. Моя грижа е студентите ми да се чувстват добре. И какво, ако не сте красива по техните стандарти? Нима имате планове, които го изискват?

– Не, аз... – заекна тя. – Просто искам да ме оставят на мира и да не ме гледат така злобно.

– И двете знаем, че това няма да стане. Нито вас ще престанат да гледат злобно, нито пък мене тези, които са си наумили, че са местните богини, само защото могат да ходят на токчета. Просто се научете да ги игнорирате.

– Как така да ги игнорирам? Та аз живея с тях.

– Преместете се, намерете си квартира, не може ли да се направи нещо?

– Бих могла да подам молба за инженерска квартира – замисли се тя.

– Струва си да опитате.

Поседяхме още няколко минути на бордюра, докато тя си допуши цигарата, и после тръгнахме към спирката. Малко преди да стигнем, тя си взе довиждане с мен и изчезна в тъмнината.

>

* * *

Тази и още някои случки ме накараха да преосмисля това, което знаех за обитателите на планетата Ад. Честно казано, по-рано си мислех, че са като дяволите от Хироус – нещо, което е по-добре да не ти се изпречва, защото, докато се огледаш, и вече те е покосило. Оказа се обаче, че на мен са пратили импчетата – голяма детска градина от миниатюрни пърхащи същественица с рогца и опашки. А пък аз трябваше да съм „другарката“.

Разбрах колко много греша, когато веднъж отидохме на разходка на Витоша с групата.

Катерихме се няколко часа по пътеките под кабинковия лифт, като моите

студенти изглежда нямаха умора. Станчо водеше ентусиазиран, а останалите следваха. Аз се влачех някъде откъм опашката, поемайки си болезнено въздух. Студентите се опитваха да ме изчакват, но не им стигаше търпение. Накрая Тамиел, който беше може би най-срамежливият от групата, предложи да остане с мен, а другите да продължат към Черни връх. Ние сигурно щяхме да стигнем максимум до Алеко.

Бяхме вървели около пет минути, когато на мен пак ми се прииска почивка. Избрахме си една морена на сянка и приседнахме на нея. Тамиел извади пакет цигари и ми предложи да си взема. Огледах ги основно от любопитство: опаковката беше червена с оранжеви пламъци, а марката – Hell's Finest. После учтиво отказах да се троя. Той обаче си запали и започна щастливо да дими наоколо. Явно му липсваше запушената атмосфера в София.

Въздъхнах и мислите ми неволно се понесоха към колегата Тошо – спомних си как ми беше донесъл солна киселина от хранилището преди няколко дни и как ръцете ни се докоснаха, докато ми я подаваше. Вероятно това беше моментът да го поканя на среща, но твърде много се страхувах, че може да ми откаже.

– За този ваш Тодор – каза Тамиел без никакъв увод, докато експедитивно издишваше дима от цигарата си, – може да сключите договор. Аз ще ви насоча към подходящия, ммм, професионалист.

– Какъв договор? – стреснах се аз.

– Нали знаете – той може да бъде ваш и само ваш срещу определено време служба на душата ви.

– Искате да кажете, че наистина мога да си продам душата за мъж?

– Не става въпрос за вечна служба – опита се да ме успокои той. – А за определено време в години, най-много около век.

– А-а-а-ми, ще си помисля – заекнах и нервно се заиграх с кичур от косата си. Стараех се пръстите ми да не треперят твърде много.

Щом Тамиел си допуши, отново тръгнахме нагоре. Той мълчеше, очевидно се чувстваше гузен, че ме е изплашил. Определено бях сбъркала – това не бяха импчета, а демони от висок клас.

В какво, по дяволите, се забърках?!

Докато се изкачвахме все по-нагоре, започнах да се успокоявам – в крайна сметка, каквото и да направех, те бяха по-силни и по-способни от мен. В лабораторията имах предимството да съм преподавателката, но на този терен си бях просто охлювът-турист. Катеренето ми се струваше все по-трудно, още не бях минала онзи праг, когато тялото се активизира въпреки умората, и затова пълпех нагоре с отворена уста и почти изплезен език.

Изведнъж над нас се чу някакъв грохот и по склона се посипаха дребни камъчета. Обаче не беше само това. Погледнах нагоре и видях, че се задават и по-големи камъни. Точно преди да се изсипят право върху главите ни, Тамиел без много приказки ме хвана през кръста и ме дръпна към себе си.

Секунда по-късно вече се намирахме на малка полянка, оградена с ели и смърчове.

– Какво беше това? – казах с разтреперан глас и си поех дъх на пресекулки. Тамиел полека дръпна ръката си от кръста ми.

– Каменопад – отговори той и бръкна в джоба си за кутията с цигари.

– Я дай и на мен – казах, без много да му мисля.

Посегнах към цигарите с треперещи ръце, едва успях да хвана една и веднага я изтървах на земята. След няколко неуспешни опита най-накрая я вдигнах. Поочистих я от полепналите боклучета и си я сложих в устата. Тамиел ми я запали и аз дръпнах настървено от нея.

– Внимавайте, силни са – опита се да ме предупреди той.

Отговорът ми беше изкъртваща дробовите кашлица. Той само се ухили и ме тупна по гърба. Когато най-накрая се съвзех, ми каза, че ще викне Станчо, за да видят каква е тази работа с камъните.

– Вие почакайте тук, след малко ще дойде Данеел да ви прави компания – инструктира ме на тръгване.

Не бях стояла и пет секунди сама, когато пристигна Данеел. За разлика от Тамиел той си падаше доста разговорлив или по-скоро се опиваше от звука на собствения си глас. Поне половин час ми чете лекция как трябвало да се обезопасяват

химическите лаборатории, което ми беше във висша степен досадно, предвид, че по едно време водех подробен семинар по темата.

Когато най-накрая Станчо и Тамиел се върнаха, едва не ги разцелувах. Двамата обаче бяха мрачни, така че трябваше да се въздържа.

– Е, разбрахте ли повече по въпроса? – попитах ги аз.

– Със сигурност е саботаж – отсече Станчо.

– Но на кого е притрябвало да ни замеря с камъни нас двамата с Тамиел?
Отговори ми мрачно мълчание.

>

* * *

Тъкмо се бяхме разделили със Станчо, който ме изпращаше след занятие, когато видях, че се задава автобусът. Потичах като идиот половин минута след него и накрая запъхтяна скочих вътре. На задните седалки имаше няколко подпийнали студенти, които се замеряха с бутилка бира, затова веднага седнах в средата. Щеше ми се да им откъсна главичките.

На половината път до Зимния дворец шишето се плъосна на земята и започна да пръска във всички посоки. Една от струите успя да стигне до мен и да ме опръска по косата.

„Ей, идиотчета, какви ги вършите?!“ – идеше ми да им кресна, но си затрях. Бях сама, а те – четирима. Затова само станах и се преместих по-напред.

– Кво прайш, бе, тъпак? – изгрухтя единият. – Заливаш хората. Това напомняне за моята скромна персона ме смути. За щастие те слязоха на зала „Христо Ботев“. Изведнъж в автобуса стана потискащо тихо. Вътре бяхме останали само аз и някакво студентче, свито на една от предните седалки.

Двамата слязохме на Зимния дворец и студентчето веднага кривна вдясно. Аз продължих направо, като се оглеждах инстинктивно. Нещо в сенките сякаш се размърда. Опитах се да ускоря крачка, но нямаше полза – от близкия блок излязоха две тъмни фигури и се запътиха към мен. Затичах се покрай паркираните коли, но преследвачите ми приближаваха все повече.

Бяха практически еднакви – с черни кожени шлифери и шапки с периферия като гестаповците по филмите. Когато се изравниха с мен, ме подпряха с раменете си от двете страни и ме накараха да забавя ход. Десният се обърна лека към мен и каза:

– Знаем с какво се занимавате. Най-добре е да престанете.

– Какво имате предвид? – сащисах се аз.

– Налага ли се да обясняваме? – проточи левият. – Чуждестранните студенти, упражненията. Сега припомните ли си?

– Добре, разбрах – разтреперих се аз. – Сега може ли да си ходя?

– Разбира се, че не – отрязва ме десният.

– Ще дойдете с нас да подпишете едно споразумение – добави левият.

„Ще викам!“ – помислих си, но от устата ми не можа да излезе и звук.

Продължаваха да ме мъкнат като в лемата за двата полицаи* към някаква неизвестна ми точка. Опитах се да извикам още веднъж, но резултатът беше същият. Оставаше само да гледам как ме отвеждат.

[* Основна лема от математическия анализ, която гласи, че ако всеки член на една редица е по-малък или равен на съответния член от втора редица и по-голям или равен на съответния член на трета редица и ако втората и третата редица клонят към едно и също число, тогава първата редица също клони към това число. Обяснява се нагледно като двама полицаи, които са подпрели престъпник помежду си и го водят към участъка. Има и втора лема, частен случай на първата, която се нарича „Лема за полицаи и стената“. – Бел.авт.]

По някое време от края на улицата към нас тръгна друга фигура, която като че ли потропваше с токчета по паважа. Идеше ми да ѝ викна да бяга, но все още нямаш глас. Тя обаче продължи да се приближава.

– Госпожице Андреева – поздрави фигурата, като докосна периферията на шапката си. Беше ми смътно позната, но не можех да се сетя коя е.

– Момчета, изпратена съм да заведа госпожицата до тях – каза тя. Сега ми светна – беше Лилит. Познах я по гласа.

– Ще ви я дадем с радост, след като подпише – проточи левият.

– Не, мисля, че няма да стане така – отговори Лилит. – Най-добре ще е да изчезвате.

Тя махна с ръка към тях и те се разтвориха във въздуха, преди да са успели да възразят.

– Елате, госпожице, ще ви изпратя. Всичко наред ли ви е?

– Добре съм – успях да отговоря, но кракът ми потрепери и почти се свлякох на земята, затова тя ме подхвана за лакътя и ме издърпа на тротоара.

Лилит беше така добра да ме изпрати до входа, и ме увери, че в квартирата няма да ми се случи нищо лошо.

Няколко минути по-късно вече бях в стаята си и пиех успокоителни по нощница. Ръцете ми трепереха и едва успях да си наляя вода, повечето отиваше на пода. Трябваше да я избърша, макар че едва ли щеше да повреди особено тази кочина.

Докъде ли щях да се докарам така?

>

* * *

Скоро двете допълнителни групи станаха четири, а четирите – осем. Очевидно се размножаваха чрез деление на две – като бактериите. Преди да се осаферя, вече бях затрупана с дяволчета до шията.

Имах свободно време само колкото да се зазяпвам в косата на Тошо по коридора. Но скоро и то заплашваше да изчезне, защото вече потъвах в подготовка на упражнения и заверка на протоколи. Малкото академична работа, с която се занимавах, започна все повече да минава на заден план. Тъкмо успях да балансирам някак нещата, когато Станчо ми каза, че щели да ми дадат една последна, десета група.

Можех да откажа, разбира се, но това нямаше да е добър ход. Предвид, че още не бях кандидат и си оставах „зайо“ в групата, сигурно това щеше да ми донесе черни точки едновременно и пред двамата ми началници – доцент Борисов и господин Асмодей.

В главата ми се надигаха писъци като приливни вълни, затова се запътих към кабинета, за да си взема успокоителните. Трябваше да се справя някак до края на семестъра.

Тъкмо когато завивах зад ъгъла, зад който се намираше кабинетът ми, се блъснах в някаква подвижна преграда и усетих как по гърдите и корема ми се разлива нещо парещо.

– Боби, какво направи? – със закъснение познах гласа на Тошо.

– А ти какви ги вършиш, Тодоре?! – озъбих му се аз и с два пръста отлепих пуловера от себе си.

Той все още стискаше в ръката си празната чашка от кафе, но скоро се осъзна и я запрати към кофата в ъгъла. След това посегна да вземе ключа от ръката ми.

Дадох му го мълчаливо и той отключи вратата на стаята ми, без да се бави. Хвана ме с две ръце през кръста и почти ме избута вътре. От това пулсът ми се качи, така че го усещах навсякъде. А и трябваше да сваля мокрите дрехи.

– Ако обичаш, не гледай – измънках аз. Макар че ми се искаше да гледа, свитият ми характер беше надделял.

– Не се безпокой, отивам да ти донеса дефлабол.

– Така и така си ме залял – реших да се пробвам, – искаш ли да излезем някой път?

Тошо се намръщи.

– Да ти кажа, много съм зает. Няма да мога.

Той си придаде забързан вид и излезе през вратата, без да ме погледне.

Почувствах се, все едно съм паднала от Айфеловата кула и сега летя към паважа.

Шокът, както и натрупаното напрежение си казаха думата, така че се строполих на дивана и започнах да рева, както си бях с омазаните дрехи.

След малко на вратата се почука. Обърнах глава натам и примигнах, за да махна

сълзите от очите си. Беше Станчо.

– Госпожице, какво ви се е случило? – каза той, докато оглеждаше бъркотията, която представлявах.

Обърнах се обратно към дивана и продължих да си рева.

– Тихо, тихо – Станчо приклепна до мен и ме погали по главата, както се гали дете.

– Вече загубихме трима преподаватели – каза той като че ли на себе си. – Единият се хвърли от покрива на блока си, двама просто се отказаха.

– Наистина ли? – вдигнах глава от дивана. Беше ми гадно за колегата, но не можех да не се зарадвам, че аз само съм се прираствала към успокоителните.

– Да, за наше голямо съжаление. Не мислете, че много искахме да ви дадем десет групи наведнъж. Наложил ни се.

Надигнах се и седнах на дивана. Тъкмо се канех да го попитам още нещо, когато на вратата отново се почука.

– Боби, може ли да вляза? – попита предпазливо Тошо, да не би случайно да ме види гола.

– Отвори му – казах на Станчо. Изобщо не ми се занимаваше с него.

Станчо откряна вратата и любезно се осведоми какво иска Тошо от мен.

– Може ли да вляза? – повтори той.

– В момента не – отговори Станчо. – Госпожица Андреева не се чувства добре.

– Тогава ѝ дайте този крем – каза Тошо и си тръгна.

Когато Станчо затвори вратата, аз вече се дерях с цяло гърло.

– Не че ми се полага да се меся – заговори ме пак той, – но не си струва точно заради този да плачете. – И ми подаде дефламола. – Да беше принц или поне телевизионна звезда – а то асистент.

Опитах се да се засмея, но не можах. Вместо това изхълцах шумно и докато стисках с една ръка тубичката, с другата се хванах с нокти за врата, за да се одера – така физическата болка временно надделяваше над психическата. Станчо дойде до мен и много внимателно откачи ръката от врата ми, след което предпазливо подхвана друга тема:

– Струва ми се, че искахте да поговорите с мен за натоварването си.

– Няма нищо, мисля, че ще се справя.

– Глупости – отсече Станчо. – Ще направим всичко, за да го намалим до нормалното.

– На ръководството никак няма да му хареса.

– Оставете на мен – усмихна се той.

>

* * *

Имах по-малко от десет минути да се приведа в приличен вид. Зачервените ми очи, разрошената коса, изгорената кожа и изцапаните дрехи – всяко от тях можеше да заеме цялото това време, че и отгоре. С помощта на Станчо обаче успях да се справя – аз си миех лицето, а той ми решеше косата, после си изпрах дрехите и докато се намажа с крема, той ги изсуши с няколко подухвания. Взех си нещата под мишница и се юрнах към поредния час, който беше с една от нормалните групи.

Дори успях да срещна Тошо на стълбището.

– Благодаря за дефламола – казах му с равен тон и му го тикнах в ръцете. След това го подминах, оставяйки го да се пули на съвсем чистите ми дрехи. Това ми беше отмъщението, задето не искаше да излезе с мен.

Освобождението ми от неговия образ обаче трая само половин ден. Вечерта, когато останах сама, уморена и без работа, която трябва да се свърши незабавно, в главата ми отново нахлуха натрапчивите мисли. Бях толкова отчаяна, че за пръв път се замислих сериозно над предложението на Тамиел.

>

* * *

Помещението приличаше на нещо средно между малък клон на банка и адвокатска кантора. Дяволът зад бюрото беше облечен с черен костюм, бяла риза и вратовръзка на червено-черни райета. Очите му изглеждаха миниатюрни, скрити зад очилца в стил Джон Ленън. Косата му определяше и аз се зачудих могат ли изобщо демоните да оплешивяват. Сигурно го беше направил нарочно, заключих накрая, за да играе по-добре ролята на дяволски чиновник. Тамиел прекрачи прага след мен и ме потупа окуражително по рамото. Имаше защо – чувствах се така, все едно съм на посещение при зъболекаря. Двамата седнахме на обикновените столове за посетители, а чиновникът се настани на кожен стол с висока облегалка и с делови вид извади пачка документи.

– Здравейте, аз съм господин Везувио – представи се той с професионалната усмивка на адвокат. – Доколкото разбрах от вашия придружител, бихте искали да спечелите сърцето на млад мъж.

– Да, правилно сте разбрал – казах и преглътнах. – Може би ще ми обясните по-подробно как може да се осъществи това?

– Разбира се – усмихна се той още по-широко и в усмивката му долових нещо много по-различно от мимиките, присъщи на господин Асмодей и дяволите химици. Като че ли самото му изражение подмамваше и очароваше. Ако един обикновен чиновник изглеждаше така, то какви ли бяха същинските прелъстителите?

– Запозната ли сте с основната концепция за задгробния живот на душата? – попита ме той учтиво.

Поклатих глава.

– Значи трябва да започнем от понятието за душа. С него поне наясно ли сте? Отново поклатих глава.

– Тамиеле, защо не ѝ обясниш набързо, докато отида да си взема едно огънче?

– Добре – съгласи се той малко неохотно и плешивият чиновник ни остави сами в кабинета си. Погледнах за пръв път през прозореца, откъдето се виждаха отсрещните сгради. Тамиел все още мълчеше, затова станах и отидох до перваза. Няколко етажа по-надолу се простираше Витошка, цялата покрита с последните листа на дърветата. Колкото и нелепо да беше, все още се чувствах като учителка на Тамиел, а не като обикновена смъртна, придружавана от дявол в офиса на непонятна кръстоска между banker и прелъстител.

– Хайде, кажи ми – усмихнах му се накрая. – Не се притеснявай.

– Ами, всъщност не е толкова сложно. Но на онези отгоре не им харесва така и затова го карат да изглежда като някаква загадка. – Той се понамръщи. – Имаме душа: това е онази частица от вас, която може да мисли и чувства самостоятелно.

Биохимията ви подпомага тези процеси и осигурява присъствието ви в материалния свят. Нас тя засега не ни интересува. Душата може да съществува в няколко състояния – въплътена в живо тяло, почиваща, намиращата се в някой от множеството Райове и Адове. Тя е по подразбиране свободна, докато не се сключи някакъв договор за нея. Договорите обикновено траят крайно време и могат да се сключват за какво ли не – богатство, слава, власт, любов. Само че вече е много трудно да се открие посредник, осъществяващ сключването. Иначе досега лудите с кауза щяха да са превзели всички налични позиции.

В това време в кабинета влезе чиновникът, държейки в ръката си керамична чаша, в която се намираше малко газово-плазмено кълбенце, което приличаше на втечнено парче слънце. Значи това беше „огънче“.

– Договорът, който се предлага на вас, е сравнително краткосрочен.

Господин Везувио мълчаливо разлисти една дебела папка и я отвори на средата. После ми я подаде. В нея видях следния ценоразпис:

- Един милион долара – 500 години
- Диктаторство – 10 000 години
- Влюбване (услуга за мъже) – 300 години
- Влюбване (за жени – промоция) – 99 години

Повече не гледах, зашеметена от числата. Значи „само“ за деветдесет и девет

години бъртене и преливане на огън от празна кофа в продънена бъчва с пробита лъжица ми предлагаша цялото внимание на колежата Тодор. Не, това определено не ми харесваше. „Не искам да знам повече – помислих си трескаво, – искам да си ходя.“

– Нека даматата да си помисли още известно време – притече ми се на помощ Тамиел. – И ще се върнем по-нататък, за да си довършим обясненията.

– Както решите – с благ гласец каза господин Везувио и се облегна назад в стола си, докато някак си успяваше да отпие от малкото слънце.

– Може ли да полюбопитствам относно питието ви? – попитах учтиво.

– Стандартно огънче. Някаква плазма беше, нали, Тамиеле?

– Стабилна високотемпературна водородна плазма – отговори Тамиел. – Ако искате още информация, трябва да се обърнете към господин Асмодей за разрешение за преглед на класифицирана информация.

Беше ми любопитно колкото за самата плазма, толкова и защо не споделях откритието си с нас. Но за това щях да питам по-късно, а не докато господин чиновникът ми подслушваше мислите.

>

* * *

Всеки, който е ходил на катедрено събрание, знае колко успиващо може да се отрази то на човек. Особено ако той не участва в дискусиите и не е чак толкова заинтересуван от ремонта на четвъртия етаж или защо колежата Хикс е скъсал всичките си студенти предната сесия.

Така беше и с този съвет, където стоях на последната маса и прекарвах в полусън всичко освен гласуването, опряла дискретно лакти на масата и глава – на дланите си. Предната нощ бях спала само пет часа и просто не можех да се удържа будна, особено ако се заслушах в монотонния глас на началника ми, ръководителя на катедрата ни доцент Борисов.

Тошо седеше две маси пред мен и когато все пак успях да си отворя очите, виждах единствено косата му. Това обаче не пречеше през главата ми често да минават мисли за него. Насън двойникът му, облечен в лабораторна престилка, дойде при мен с колба в ръка, обяснявайки ми как е синтезирал хубаво бяло вино, и ме канеше да пия от него. Тъкмо когато отпих, главата ми се залюля и се озовах в едно легло с него, а той смъкваше престилката си...

– Колеги, гласувайте – стресна ме гласът на доцент Борисов. – Който е „за“ ремонта на лабораториите, да вдигне ръка.

Опитах се сравнително координирано да протегна ръка нагоре. После сънят пак ме победи. Гласувахме и за други неща – незначителни промени в устава и подобни – и накрая ни пуснаха да си ходим. Отворих очи сънено, събрах си нещата и се насочих към изхода. Потискайки една прозявка, задминах истинския Тошо и с олюляваща се крачка се насочих към вратата.

– Извинете, търся госпожица Андреева – сепна ме тъничък гласец. Още един студент, който го мързи да идва на упражненията ми, помислих си, защото бях сигурна, че изобщо не съм и виждала физиономията му.

– Да, аз съм – отговорих.

– Бихте ли дошла с мен за малко?

Тук трябваше да ми светне червената лампичка, но бях твърде заспала, пък и не мислех, че някой студент може да ми направи кой знае какво в университета. Той ме поведе надолу по стълбите и отначало само го следвах, но по едно време попитах:

– Извинете, накъде точно ме водите?

– Ще видите – каза студентът, без дори да се обърне.

Вече преминавахме покрай стаята на портиера и аз му махнах за поздрав.

Приблжихме външната врата. Престъпвайки през прага, се канех пак да попитам къде отиваме. Но вече беше късно – озовахме се на съвсем различно място, сякаш се бяхме телепортирали.

Погледнах рефлекторно назад, но вратата беше изчезнала. Вместо това навсякъде около мен се простираше равнина от изстинала лава, а на мястото на университета се

червенееше езеро от огън и течни скали. Никак не се учудих, когато забелязах, че и придружителят ми се е превърнал в дяволче с рогца, копита и опашка, хилещо се пакостливо.

– Значи това е Адът – казах накрая. – Защо ме доведе тук?

– Шефът иска да ви види. Хи-хи-хи – изхили се тънко дяволчето, от което нервите ми се изопнаха. – Вървете напред. Освен ако не искате да се загубите.

Водеше ме по някаква пътека между скалите, която само то виждаше, а аз просто се препъвах подире му. Сърбяха ме и двете ръце да го плесна през врата, но не посмях. Със сигурност после щяха да ми го изкарат през носа. Треперех и се оглеждах постоянно, освен това се чудех дали Станчо ще ми се разсърди, задето съм последвала това същество. Вярно, не ме беше инструктирал да не говоря с непознати студенти, а и да беше, нямаше как да го спазя, но все пак ме глождеше вина.

Освен това спешно ми трябваше гайгер. Така и не разбрах дали радиационният фон наистина е над нормата, или просто господин Асмодей се е чудел какво да измисли. Известно време обмислях възможността да разбере какъв е фонът без брояч. Но растения и животни така и не се появиха, нито пък хора или дяволи, затова накрая се опитах да изхвърля мисълта от ума си. И без това не беше ясно дали ще оцелея след тази история.

След около двацет минути вървене приближихме портите на голям каменен дворец, където сигурно се спотайваше въпросният началник. Дяволчето ме поведе право към вратата-решетка, където пазеха двама, вероятно почетни, гвардейци. Забавих крачка, за да ги огледам, но дяволчето намери начин да ме пришпори да вървя напред – в един момент открих, че просто не мога да намаля темпото. Успях само да забележа, че са облечени с оранжево-черни униформи и с тъмни средновековни шлемове на главата.

Дяволчето кимна на гвардейците, които не се помръднаха, бутна портата и двамата влязохме в голям двор, където се мяркаха много непознати за мен насаждения, които наум наричах „живи пики“, „шурикенчета“ и „стрелички“, и тук-там някой дявол, облечен като гвардейците. Полза голяма, няма що. Никога нямаше да разбере дали има повишена радиоактивност.

Поведоха ме към вратите на замъка, после по безкрайните коридори и стълбища. Успях да поддържам някакво темпо само поради мисловния контрол на дяволчето – иначе отдавна да се бях строполила в несвяст.

На всичкото отгоре ме накараха и да чакам в приемната на „шефа“, а секретарката му ме гледаше отвисоко през цялото време – можеше и да ме мъкнат против волята ми, но тя и само тя имаше право да ми каже кога да вляза.

– Моля, заповядайте вътре – хладно и надменно ме насочи към една врата. Беше красива, но за сметка на това адски надута. Нищо чудно, че Лилит не харесваше прелъстителките.

Станях от коженото столче и се затътрих към вратата. Дяволчето беше изчезнало нанякъде в момента, в който ме доведе тук. Явно знаеше, че не мога да избягам.

{img:adsko_velichie.png|#Дворецът на незначителното Адско величие.}

– Добър ден! – поздрави ентусиазирано дяволът зад бюрото. – Заповядайте, седнете.

Столът, който ми посочи, беше шедевър на дърводелското изкуство – от естествена кожа и с голяма кожена облегалка. Приличаше на доста по-красивия брат на стола на господин Везувио. Бюрото беше тежко и дъбово, сигурно отпреди Ренесанса, а притежателят му изглеждаше като определение на думата „дявол“. Рогата само придаваха повече привлекателност на физиономията му, която беше като на фотомодел, а опашката и копитата се намираха извън полезрението ми. Имаше тънки мустачки като на Кларк Гейбъл, а и нещо в лицето му определено наподобяваше на него. Пропусна да се представи, но на мен не ми дремеше особено как точно се казва, затова наум му виках Рет*.

[* Ако уважаемият читател е гледал Кларк Гейбъл в друга роля, може да го нарича по друг начин. – Бел.авт.]

– Предполагам, знаете защо сте тук – заговори отново той, понеже аз си мълчах.

– Не, нямам никаква идея – отговорих с лека хладина в гласа, въпреки че този тип ме привличаше неустойчиво. Той определено го осъзнаваше и бях почти сигурна, че

ще се опита да го използва.

– Такава умна жена като вас? Съмнявам се – усмихна ми се дяволът.

„Ето, започва се“, помислих си. А на глас казах:

– Моля, обяснете ми. Опасявам се, че не съм толкова интелигентна, за колкото ме смятате.

Надявах се това да го подразни, но ако отговорът ми не му беше харесал, това не пролича по лицето му. Все пак си имах работа с професионалист. А най-лошото беше, че го харесвах. Мамка му.

– Тази година преподавателите на една по-особена група студенти. – Той примигна с големите си черни очи. – Бихме искали да се откажете от тях. В замяна ще ви предложим изпълнението на едно желание напълно безплатно.

Оставаше само да се изясни какво искам. Да съм гадже на Тодор или да имам голям апартамент в центъра на София, вместо онази дупка, в която живеех? Или пък направо да емигрирам на Запад, някъде, където ще мога да правя наука...

Започнах да се усещам, че не просто си правя наум списъци с нещата, които искам, а целенасочено ми ровят в мозъка.

„Спри“, казах си и потокът от разсъждения се закова на едно място. „Искаш ли наистина да се откажеш от студентите?“ – това вече си беше моя мисъл. Трябваше да решавам, и то бързо.

Рет ме изчакваше с вежлив интерес, изписан на лицето. Явно наблюдаваше какво става в мислите ми. Затворих си очите, за да не ме разконцентрира. Не исках ли все пак да се откажа от тях, нашепваше ми едно гласче.

Изолирах го и претеглих двете възможности. Да изоставя Станчо, Лилит, Тамиел и колегите им? Щеше да ми е мъчно за тях. Щеше да ми е гадно, че не съм помогнала, когато имат нужда.

От друга страна, Тодор, апартамент в чужбина... „Не – каза ми вътрешният глас. – Трябва да си ги заслужиш.“ Трябваше да се държа и да не предавам Станчо и другите.

Добре, значи се изяснихме. Сега остава да го приложим на практика.

– Не мога да се откажа – казах на глас, след като погледнах Рет отново. Беше излишно дори да си отварям устата, но пък това за секунда разяри дявола. После той си възвърна самообладанието и се усмихна.

– Но има толкова много неща, които може да си пожелаете. – Стана и заобиколи бюрото. Можех да разгледам отблизо безупречния му костюм, правилните му вежди, белите му зъби.

Рет сложи ръка на рамото ми и, зарязал всякаква вербална комуникация, ми изпращаше образи направо в главата. Красиви мъже, които никога нямаше да имам, места, които вероятно нямаше да посетя, лаборатории, в които нямаше да работя. Или пък ако исках него, той ми внуши, че определено мога да го имам.

„Не“, беше единственото, което можех да му отговоря мислено. Усетих как увеличава мощността на прожектираните образи, в един момент ми призля и малко след това загубих съзнание.

>

* * *

Събудих се часове по-късно в килия два на три метра. Светлината си беше все същата – разсеяна и кървавочервена, идваща от единственото зарешетено прозорче малко под тавана. Лежах по гръб на груб дървен нар, а в другия край на килията имаше дупка в пода без никакви лигавщини около нея. И без отвратителната ѝ миризма беше ясно за какво се използва.пейзажът завършваше със стената-решетка, чийто огромен катинар се намираще близо до леглото ми.

Надигнах се от нара, главата ми се въртеше. Вонята ми подежда почти веднага и едва не повърнах на пода. Седнах предпазливо обратно и изчаках мисълта ми да се изясни. Бях пленница и нямаше никакъв шанс за измъкване, това беше ясно. Но как трябваше да се държа? Дали нямаше да е по-добре да се съглася с исканията им, преди да са обърнали дебелия край? Дали изобщо имаше значение какво ще им кажа?

След петминутен световъртеж реших все пак да се държа и да не се съгласявам. Да правят каквото щат, казах си и полегнах обратно на нара.

Може би два часа по-късно чух стъпки, идващи от другата страна на решетката. Разнесе се и подрънкване на ключове. Без много церемонии някой отвори килията и ми каза да излизам. Подчиних се с нарастващо безпокойство – какво ли щеше да ме прави Рет този път?

Не бях в състояние да си представя и половината неща, които ми приложи. Показа ми най-ужасните образи, които можеше да измисли: трупове, зомбита, смъртта на близки хора; новото русо гадже-манекенка на Тошо; собственото ми кърваво самоубийство; и след това болка в най-чистия ѝ вид – непоносима и ръчкаща като с тънка игла направо в мозъка ми.

Върнаха ме в килията с размътена глава и не много галантно ме проснаха върху нара. Малко след това загубих съзнание.

>

* * *

Дойдох на себе си върху нещо като носилка – двама дяволски войници, този път без средновековните костюми, ме мъкнеха по коридорите на замъка. Над мен се надвесих женска глава и ми се усмихна, като видях, че съм се събудила. След това сложи пръст пред устата си. Едва ли имаше нужда, тъй като няхах сили да извикам. Беше облечена в мръснозелена военна униформа с пола, а черната ѝ коса беше сплетена на плитка. Никога в последните два месеца не се бях радвала повече да видя Лилит.

Отначало замъкът около нас беше тих, но после започнаха да се чуват отделни викове и тропане на крака, а на няколко пъти Лилит май препъна някого. Разбихме в движение стъклото на първия етаж и излетяхме навън по инерция. Приземихме се право върху живите пики. Нададох вик – след ровичкането в мозъка ми бях станала свръхчувствителна към болка.

Към нас веднага се втурнаха поне десет гвардейци. Единият от носачите обаче махна по посока на земята, захвърчаха пръст и камъни, след което се озовахме в тунел, който се затвори след нас. Обаче защо гвардейците не ни последваха? Идея си няхах. Хрумна ми само, че някой не си е свършил добре работата в избора на пазачи.

Двете момчета ми помогнаха в пълзенето по тунела, който ми се видя безкраен. Може би час по-късно излязохме сред скалите и веднага се телепортирахме в друга част на Ада, която изглеждаше по коренно различен начин.

Намирахме се в нещо като почивна станция от социалистическо време и сякаш бяхме съвсем сами. Стълбищата с дебели килими, позастарялата мека мебел, полилеите с висящи от тях цветни стъклъца – това много приличаше на резиденция на някое бивше партийно величие.

– Лилит ще ви покаже стаята – разпреди се Станчо, който беше единият от носачите. Другият ми беше тотално непознат, дори и след като го огледах подробно.

Стаята беше луксозна по начин, познат от минала епоха. Леглото ми беше двойно, с дървени табии, на пода имаше паркет и дебел килим, а лампите бяха покрити с абажури от боядисано в бяло стъкло.

– Ще останете тук няколко дни, докато се съвземете – каза Лилит, докато ми показваше откъде се пали осветлението.

– Ама аз имам часове тази седмица! – запротестирах.

– Не се притеснявайте – усмихна се тя, – времето в Ада тече по-различно, отколкото на Земята. Човек може да се вмъкне тук и да прекара месеци, след което да се върне там в същия момент, в който е напуснал. Обратното също е възможно – да прекара тук секунди, а на Земята да минат векове. Всеки може да се научи да управлява времето си в Ада, но на повечето смъртни, както се досещате, това не е позволено.

Складирах информацията в изтерзания си мозък, за да се върна да я разчепкам по-късно, изритах обувките си в преддверието и се запътих към прозорците, покрити с плътни завеси. Дръпнах една от тях и пред мен се разкри малка тераса с изглед към огненото езеро.

– Уау! – захласнах се като първокласничка. – Много е красиво.

– А, нищо особено – махна с ръка Лилит. – Всеки ден го гледам от новата квартира.

– И все пак е хубаво. Както и тази сграда. Каква е тя?

– Резиденцията на Тодор Живков в Ада – лукаво се ухили тя. – Само че самият той не се задържа в нея, защото е много зает, така че едва ли ще го срещнете. Между другото, има басейн с топла вода на първия етаж. Ако се чувствате добре, мога да ви заведа да поплуваме.

– За плуване никога не съм уморена. Но нямам бански.

– Няма и да ви трябват. Тук всички са свикнали да минават и без тях.

– Добре де. Дано да няма много народ.

Лилит все пак държеше да ми покаже и банята, преди да слезем надолу. Имаше какво да се показва – собствена вана, която можеше да се настрои така, че водата да излиза от вътрешността ѝ и дори да прави балончета. Бяха ми наредили и цял шкаф с огнени сапунчета и шампоанчета, както и пяна за вана „вулкан“ – с ефекта на истинска лава, но надявам се, не и температурата.

Излязохме от стаята – номерът беше 226 (също като радон-226*, а аз още нямах възможност дори да попитам за фона) – и се затичахме по стълбите, хванати за ръка. Тя ме преведе през няколко врати, докато най-накрая стигнем до съблекалнята. Докато свалях дънките и ризата си, наблюдавах как Лилит небрежно пуска униформата си на земята заедно с бялото бельо, което изглеждаше като извадено от устав. Тялото ѝ беше съвършено – нито слабо, нито пълно – и бих се хванала на бас, че всеки мъж на земята, поставен на мое място, веднага щеше да ѝ се нахвърли.

[* Всъщност изотопът е радий-226, а от него се получава радон-222. Боряна е започнала да забравя дозиметрията. – Бел.авт.]

Минахме през съседната стая, която приличаше на гимнастическа зала, и Лилит ми показа някои упражнения за разгривка. Изпълнихме ги голи, като че ли това беше най-нормалното нещо на Земята (или в Ада), след което изтичахме към басейна.

Помещението беше оформено като кратер на вулкан, пълен с топла вода. Имаше и топли камъни, на които да се излегнеш и да си починеш. Освен нас тук кибицеха още пет-шест души, хора и дяволи, които си плуваха из кратера или се изтягаха голи на камъните. Спрях нерешително, но Лилит ме побутна към водата. Двете скочихме вътре почти едновременно; оказа се съвсем не дълбоко, поне в този край. Като че ли и плътността беше малко над обичайната, защото можех да се задържам отгоре без никакви усилия.

{img:lilit.png|#Лилит е една от най-красивите жени, които някога съм виждала.}

– Лилит, трябва да ви попитам нещо – измрънках аз, гледайки надолу, за да не виждам лежащите по камъните. Ама тия наистина бяха голи. – Особено, при положение че се потапяме в тази... вода.

– А, да, забелязах – прекъсна ме тя. – Не се притеснявайте, няма никаква опасност. Явно някой си е направил шегичка.

Тя се усмихна насърчително. Предполагам, че избягваше да споменава името на началника си с лошо и затова се изрази така неопределено.

– Елате, ще ви покажа.

Заведе ме до табелка върху един камък, където пишеше всичко за минерализацията на водата, както и за изотопите в нея, а пък на дискретно място встрани имаше три брояча, явно за алфа, бета и гама. Единият показваше двайсет микрорентгена в час, другите два също сочеха в „безопасната“ част на скалата. Малко се успокоих.

– Това е най-радиоактивното място, заради водата.

Бях забравила доста от нещата за броячите на радиоактивни частици, но нещо ме човъркаше, че гайгерът не хващаше излъчването на радона.

Лилит продължи да ми обяснява:

– За радона се използва дифузна камера, за бетата и гамата – гайгер*. Искате ли да ги видите?

[* Като се замисля, Лилит може и да се е объркала кое с какво се мери в конкретния случай, но принципно тези детектори се използват за съответните лъчения. – Бел.авт.]

Не мисля, че успях да смеля всички обяснения – прекалено много ме болеше мозъкът, за да си припомням курса по дозиметрия и лъчезащита. Реших да ѝ се доверя.

– Благодаря, мисля да постоя тук. – Останах в края на басейна, а Лилит отиде да плува.

Когато се върна, все още избягвах да гледам към голите тела около мен, което я накара да се засмее.

– Не се безпокойте, всички те са свикнали да ги гледат. Сексът също не е забранен в Ада, така че ако си харесате някого, само ми казвате и аз отивам и му излагам предложението ви.

{img:dyavoli.png|#Хората и дяволите се припичаха по камъните, без особено да им дреме, че някой ги зяпа.}

Нагълтах вода и започнах шумно да кашлям.

– Не, аз нищо не искам – казах пресипнало. – Плуването ще ми е достатъчно.

– Наистина няма за какво да се безпокойте – потупа ме тя по гърба, от което захвърчаха пръски. – Напълно безопасно е. И зачеването се получава само след предварително планиране. Не съм биолог, но съм учила, че тук действа поле, което деактивира яйцеклетката и не ѝ дава да се дели. Болести пък изобщо няма. Така че всичко е позволено.

– Благодаря – казах аз. Може и да бяхме на нейна територия този път, но това не ѝ даваше причина да се разпорежда с мен като с домашен любимец. – Ако нямате нищо против, ще плувам до отсрещната стена.

Загребах водата и се отдалечих колкото можах по-бързо, а зад мен се носеше отслабващият кикот на Лилит.

>

* * *

Останах почти седмица, както ме бяха заплашили. С времето обаче открих, че мястото съвсем не е лошо. Винаги беше горещо до задух (любимото ми време), а светлината си оставаше наситено червена през целия ден. Дяволите само забелязваха присъствието ми, след което изгубваха интерес към мен, а хората ме гледаха учудено, особено тези облечени в работни гащеризони, каквито бяха почти всички тук. Явно не се случваше често човек да се мотка току-така в Ада.

Имаше малки заведения тип „капанче“ навсякъде – открих, че разполагам със златните си монетки и тук, явно някой ми ги беше донесъл, а персоналът беше особено щастлив от това, че си ги харча при тях. Дори един ден Станчо дойде и ми остави още една кесия с пари – за в случай че съм имала нужда от извънредни средства.

Имаше и лаборатория – показаха ми я и останах захласната и безмълвна поне десет минути. Епруветки и колбички, подредени на стативи и прибрани зад витрини. Спиртни лампи с разноцветни пламъци (подозирах ги, че слагат нещо в спирта или че дори това не е спирт). И огромен склад с реактиви. Лилит каза, че силните корозиви се държали под още един ключ, а в солиден на вид метален шкаф, облицован отвътре с оловни тухли, имаше радиоактивни изотопи.

Оставиха лабораторията на мое разположение и в продължение на ден-два само я разглеждах. Оказа се, че някои от реактивите не са ми съвсем познати или пък са много редки. Например си имаха платина в големи количества.

За да работя там активно обаче, трябваше да правя справки в дебели книги – установих, че наистина има нови вещества, които няма как да съществуват на Земята по една или друга причина.

Просто някого го бяха изкефили и си ги беше направил. Останалите обаче си бяха същите, само дето трябваше да се ровя сума време за непознатите ми. Например оказа се, че имат стабилен тритий, твърд живак и тем подобни.

– Добре де, защо учите на Земята, когато дори химията ви не е същата? – попитах веднъж Лилит.

– Защото няма къде другаде – отговори тя. – Явно животът тук действа разлагащо на морала и никой не иска да си мръдне пръста да преподава. Шефът едва успява да организира допълнителните курсове, които надграждат тези на Земята.

Е, явно допълненията не бяха чак толкова много, колкото ми се струваха. Но започвах да схващам защо „огънчето“ няма да вирее толкова добре при хората.

Лилит и Станчо често ми правеха компания из града, един път дори Тамиел дойде с мен. Казаха, че били заети, но можеха да разтеглят времето си така, че да ме водят на обяд и вечеря. Слава на Сатаната, Лилит не повтори предложението си да ми сводничи, но аз не можах да го забравя през целия си престой.

Често обаче двете с Лилит обикаляхме всевъзможни заведения (покриващи разнообразни вкусове), за да гледаме дяволски стриптийз – не всеки ден се вижда как дяволи се връткат на пилон – или да се отдаваме на най-различни удоволствия.

Пушихме цигари (за мен бяха донесли специално от Земята, защото не понасях местните), марихуана, но аз ударих вето върху твърдата дрога. Достатъчно ми беше, че като химик, познавах и кътните ѝ зъби. Понякога, когато Лилит я домързяваше да излиза (а това се случваше често), си викахме стриптийзбор направо в стаята ми и го гледахме по хавлии. След което го отправяхме с бельо, пълно с монети.

Понякога си мислех, че са ме довели тук само за да видят доколко могат да ме развратят за няколко дни. Но сигурно си въобразявах. Адът си беше такъв, независимо дали аз се мотаех из него или не, така че вероятно просто се опитвах да ме накарат да се чувствам комфортно.

Когато решиха, че вече съм достатъчно здрава психически и мога да си ходя, ми организираха парти край басейна, а специално за мен бяха поканили и един от стриптийзборите дяволи. Тъй като нямаше какво толкова да сваля от себе си, той цяла вечер плува с мен насам-натам, като ме забавляваше с вицове за Ада.

На следващия ден ме изпратиха пеша до мястото, откъдето се стигаше до Земята, а Тамиел ме придружи до Студентски град. Както бях изумена да установя, беше същият ден и около час по-късно от момента, в който ме бяха отвлекли. Шефът ми се обади по телефона да пита защо така съм изчезнала, а аз го излъгах, че ми е станало лошо. Искаше да говори с мен, затова се разбрахме да се видим на следващия ден в обедната почивка.

>

* * *

С доцент Борисов имахме какво да си приказваме. Неслучайно му се измъквах по тъча вече няколко месеца. Имах да си довършвам аспирантурата, а колегата, който ми беше неформален ръководител, замина за Германия пролетта и не смяташе да се връща.

– Виж какво, моето момиче – започна шефът. – Ти не работиш. Знам, че имаш много часове, но трябва да правиш изследвания.

– Да, доцент Борисов – наведох глава аз.

След почивката бях се отпуснала тотално и чувствах все едно мозъкът ми се е излял на пода.

– Какво стана, ходи ли до Физическия?

– Още не съм.

– Обади им се и отивай. Искам да видя на какво приличат новите образци и да ти помогна, доколкото мога.

Нямах какво да възразя срещу това, затова обещах да се заема. Борисов продължи да ме мъри още, докато бяхме сами в кабинета, как съм била несериозна и въпреки че имам десет хиляди часа на седмица, не съм напредвала с изследванията.

{img:striptizior.png|#Един от любимите стриптийзори на Лилит. Да не помислите, че аз си падам по дяволи. Обикновените мъже са ми напълно достатъчни.}

Когато излязохме от кабинета му обаче, се ухили и започна да говори за други неща – новите компютърни симулации, които правеха с колегите, научните изследвания на Тошо и как асистентът му Иван също щял да заминава за Германия скоро.

Не можех да му се сърдя, предвид, че наистина не работех, и скоро настроението ми се пооправи, особено когато се събрахме с групата и отидохме да обядваме.

Генчо, който беше с няколко години по-малък от мен, пак пускаше майтапи за това по какво се различавали жените-химички от жените-физички и жените-биоложки.

Мен ако питате, беше изял някоя книжка с вицове с парцалите, но пък беше забавно и се зарадвах, че поне не пусна вица за жените-научни работници.

И тъкмо когато си го помислих, той каза:

– А знаете ли що е то мъж-инженер?

– Неее – отговори му Тошо заинтригувано.

– Ами, или е мъж, или е инженер! – дружен кикот. И аз се похилих, въпреки че не ми допадаше накъде отива разговорът.

– А знаете ли какво е жена-научен работник? – погледна към Тошо, но той тактично замълча.

– Ами нито е жена, нито е научен, нито е работник! Ха-ха-ха.

Мъжете щяха да изпадат от хилеж, дори Тошо се усмихна леко.

– Генчо, няма да приказваш такива работи! – скара му се през смях доцент Борисов. – Нашите момичета са хубави и умни. Точно такива трябва на науката. Аз съм ги подбрал специално.

И погледна закрилнически към мен и една-две колежки, които бяха дошли с нас*.

[* С огромно извинение към колегите, на които напомням брадати вицове. Останалите, вадете химикалки и си записвайте. – Бел.авт.]

>

* * *

Хрумна ми една идея – защо да не обуча някой от дяволските студенти да ми помага? Вярно, бяха само първи курс, но отглеждането на кристали не беше толкова сложно.

Подпитах Лилит и Тамиел и те ми обясниха – можело, но само ако подпиша договор. Защо тези дяволи са така пристрастени към договорите? За целта трябваше да се срещна с господин Асмодей, който да го подготви. Тази среща ме караше да се нервирам – не знаех дали ще стигнем до съгласие, що се отнася до условията.

Той дойде в кабинета ми един следобед. Дали това беше жест от негова страна, за да не ме кара пак да се разхождам до Ада, или просто така му беше по-удобно, не можах да разбера.

Още щом влязох, го видях да седи на моя стол, зад моето бюро. Вярно, че в случая той беше шефът, но не ми хареса, че ми го показва така. Когато ме забеляза, той стана от стола и ми се усмихна. Заобиколих го, за да си стигна до мястото, и чак тогава успях да отговоря на усмивката.

– Момчетата ми казаха, че сте ме търсила – започна той любезно.

– Да – кимнах. – Нали не възразявате, ако запаля?

– Моля – посочи ми с жест той.

Извадих кутията – син Вайсрой, и докато се бърках за запалката, господин Асмодей щракна с пръсти и запали цигарата ми. Дръпнах веднъж, но моите собствени пръсти така трепереваха, че заплашвах всеки момент да я изпуснат на бюрото. Побързах да я оставя в пепелника под предлог, че трябва да отворя прозореца. После отново се настаних срещу събеседника ми. Мълчанието беше започнало да се проточва твърде дълго, затова го попитах колебливо:

– Вероятно са ви казали и за какво ви търся? Разбирате ли, имам нужда от малко помощ в лабораторията...

– Разбира се. Но както знаете, тази помощ си има цена.

Мисля, че почти можех да видя рогата му.

– И каква е тя? – реших да кокетнича, като се правя на тъпа.

Изписах и подходящата усмивка на лицето си. Не ме беше страх от него, интересуваше ме само срокът.

Точно в този момент в стаята влетя, без дори да почука, колегата Тошо.

– Боби, имаш ли...? – започна той.

– Не, няма – отговори господин Асмодей, без дори да се обръща.

Стъписан, Тошо отвори и затвори уста, след което тръшна вратата след себе си.

– Искаше сярна киселина – каза ми демоничното началство още преди да го попитам. – Концентрирана.

– Аха.

Помълчахме още малко, докато аз допушвах нервно цигарата.

Извадих нова и той се пресегна да ми я запали.

– Двеста години – каза ми след малко, скръстил ръце пред гърдите си.

Зяпнах.

– Твърде много е – изгледах го почудено. – Аз просто искам помощ от тях като студенти, които за разлика от нормалните ми тъпанари ще се отнасят сериозно към работата.

– Мога да намаля до сто и двацет и нито година по-малко – лукаво се усмихна той.

Чудничко, с двацет процента повече, отколкото ми искаха, за да докопам Тодор.

– А в какво ще се състои работата ми през тези сто и двацет години? – продължих да разпитвам, защото не можеше да се отърва така леко.

– Е, разбира се, че няма да ви пратим да миете казаните – поглади той гъстия си мустак. – Ще бъде нещо квалифицирано и научно. Дори бихте могла да свършите част от работата, докато сте още тук, ако научите достатъчно.

Това не звучеше толкова лошо. Какво друго бих правила в задгробния живот, освен да се занимавам с химия?! От друга страна...

{img:sdelka.png}|#И така, Боряна Андреева продаде душата си на Дявола.}

Но все още се колебае, нали? – изтръгна ме той от разсъжденията. – Нека ви дам една седмица да си помислите. Сигурен съм, че накрая ще се съгласите.

– Да, така ще е най-добре – отговорих аз. Това, че беше наясно с навика ми да си давам по седмица размисъл за по-трудните решения, изобщо не ме шокира.

>

* * *

Влязох в час с някакви чукундури-биолози, които виждах за първи път – Николов ме беше помолил да го замествам. Стаята беше направо зверилник, само че дивите животни се разхождаха на свобода и крещяха като стадо маймуни.

– Я по-тихо! – скарах им се аз. Стаята утихна за около минута, през която успях да се представя, докато нервно подреждах спиртните лампи на бюрото си, но после пак зашумяха.

Знам, че съм твърде мека с тях и сигурно трябваше да изгоня някого, за да млъкнат, но не го направих, което ми осигури около осемдесет децибела през цялото време, докато им разказвах теорията.

После им обяснявах какво трябва да направят на практика, а идиотчетата се надпреварваха да ми викат „госпожо“. Заявих им, че не съм им госпожо, и тогава един се изрепчи:

– Е, тогава как да ви казваме?

– Както искате. Може да ми викате „како“ или Боби.

Това ми беше фаталната грешка. Маймуните тотално загубиха респект към мен, отвсякъде се чуваше лигавене:

– Како Боооби, сега какво да сложа?!

И:

– Кака Боби е хитра, па`зи си лампите при нея.

После стана по-лошо. Започнаха да смесват каквото им падне, а един смелчак пусна цялата бучка натрий в съда с водата.

След като димът се поразсея, се чу вик:

– Како Боооби, къде отиде натрият?

Моментално зашлевих голия врат на виновника (който беше задал и въпроса), но от това натрият не се показва. Изгоних всички навън и викнах химика да търсим заедно каквото беше останало от метала.

След като не намерихме нищо (явно всичко беше взаимодействало с водата), избърсахме получената основа от пода и химикът остана да оглежда пораженията, а аз излязох пред сградата да изпуша един фас.

Навън беше студено и аз, сама, разчорлена и прогресивно замръзваща, си седях и си пуших край кофата за боклук. Бях забила поглед в плочките, докато обмислях как точно ще обясня на шефа за инцидента. Видях някакви крака, които се приближиха, но вместо да продължат към вратата, спряха близо до моите.

– Здравсти, Боби – чух познат глас и вдигнах поглед, за да се озова точно срещу кафявите очи на Тошо.

– З-здрасти – потреперих аз и дръпнах нервно.

– Преди не пушеше – отбеляза той дълбокомислено.

– Преди студентите не ми хвърляха натрия във водата – отговорих му аз.

– Целият ли?

– Целият – намръщих се и дръпнах втори път. Тошо също се начумери.

– Изобщо, Боби, около теб се случват най-странни неща. Изчезваш внезапно, приказваш със странни хора в кабинета си, пропушваш.

За един кратък миг цялата история с демоничните студенти мина през главата ми, след което по рефлекс се опитах да я скрия. После се опомних и отговорих равно:

– Не мисля, че е твоя работа. Отивам горе да видим с Цецо какви са щетите.

И го оставих да зяпа подире ми.

А че зяпаше, се усещаше. Все едно някой ми беше плиснал основа във врата, така сърбеше, че исках да вдигна ръка, за да се почеша. Но устоях на импулса и чак когато стигнах вътре и извън полезрението му, се пипнах по врата, за да се убедя, че е още цял.

>

* * *

Придружена от Лилит и Тамиел, се телепортирах в Ада от градинката зад факултета. Както и предния път, не почувствах нищо особено. Лилит ми обясни, че било най-трудно за телепортиращия, а пътниците изобщо нищо не усещали.

Времето беше същото, както при предишното ми посещение – горещо и задушно. Помогнаха ми да си сваля якето и пуловера и те също разхвърляха малко дрехи.

Господин Асмодей ми беше насрочил среща в кабинета си и беше поръчал на двамата студенти да ме доведат. Неговият кабинет, за разлика от тези на колегите му, беше съвсем спартански – просто дървено бюро и тапицирани столове. За сметка на това имаше гигантски шкафове, флашки с листи хартия. Явно тук си държеше документацията.

– И така, значи се разбрахте с момчетата? Тогава тук ще трябва само да подпишем.

– Да. Лилит, Тамиел и Данеел се съгласиха да ми помагат. Всъщност ми се беше искало да взема Станчо вместо Данеел, но той каза, че е много зает, и сам ми предложи замяната. Надявах се, че ще търпя достатъчно, за да не изгоня онзи дрънкалник, пък и той невинаги беше така досаден, както на Витоша.

– Добре тогава. Ето ви договора, прегледайте го.

В интерес на истината, текстът не беше дълъг. Представляваше няколко страници, които започваха с „Аз, Боряна Стилиянова Андреева, обещавам да сътруднича за период от сто и двадесет години на Института за приложна химия към Университета на адските науки на Негово Величество Император Луцифер I по направления, определени от професор В. А. Асмодей...“, споменаваха се къде ще си почивам, какво ще ям (когато имам нуждата и/или желанието да го правя) и т.н. Едва ли не очаквах да видя и какви осигуровки ще ми плащат, но после се засмях и продължих да чета. Интересното беше, че тримата студенти се прикрепяха към мен безсрочно с опцията да бъдат подменени, ако аз искам.

Прочетох текста още веднъж, да не би да съм изпуснала нещо важно, след което вдишах дълбоко и кимнах. Господин Асмодей щракна с пръсти и от възглавничката на безименния ми пръст потече вадичка кръв. Взех перото, което той ми подаде, натопих го в кръвта и подписах.

Вече не бях свободен човек.

>

* * *

Тримата се оказаха перфектните помощници: Данеел беше чудесен асистент, Тамиел изпълняваше безропотно всичко, което му възложи, само с Лилит имаше малък проблем – обичаше да експериментира. Не можахме да ги запишем като кръжочници – бяха само първи курс, но пък неофициално се водеха към нашата катедра. Снабдих всеки от тях с престилка и бюро в една от лабораториите и им дадох ключове от шкафа с реактивите.

Николов щеше да позелене от яд – не че не му даваха студенти, просто те не се задържаха много. Тошо ми честити, без да се мръщи – той пък си имаше достатъчно кръжочници. Беше по-голям от мен с няколко години и по-напред в научната работа със светлинни години. Тъкмо сега щеше да ходи на конференция в Рим и аз доста му завиждах.

Дори успях да убедя Тамиел да дойде с мене до Физическия факултет, за да видим старите образци на електронния микроскоп. После пък го оставих там самичък цял ден, защото операторът на микроскопа настойчиво се опитваше да ме сваля, и на мен ми писна.

Станчо също не си беше губил времето. Нормални групи вече няха, защото той беше успял да омае началството да ми остави само „чуждестранните“ студенти.

Един ден обаче се случи малък инцидент. Лилит, като най-инициативната от кръжочниците ми, беше решила да синтезира царска вода, без първо да ме пита. Разбрах го в най-лошия възможен момент:

– Боби! – провикна се тя; вече си говорехме на малки имена. – Виж, синтезирах царска вода!

В момента, в който погледнах натам, течността вече беше прогорила мензурата и капеше по пода.

– Отмести се! – извиках по навик, взех пластмасовия съд от ръката ѝ и го измих на мивката, после го хвърлих в кошчето за химически отпадък. След което изсипах едно шише натриева основа върху червената локва на пода.

Сложих ръкавици, взех гъбата и с въздишка се заех да почиствам.

Както си бях коленичила над локвата, мярнах нещо с периферното си зрение. Обърнах се и видях две колежки, с които не се обичахме особено, да седят като две овци на вратата и да ме гледат съсредоточено в ръцете. Сигурно за пръв път виждаха царска вода върху пода на лабораторията.

Тъй като не им обърнах особено внимание, а само измих гъбата и ръкавиците, чух как вратата се затваря.

– Кои бяха тези? – попита ме Лилит.

– Причината аз да не харесвам жените – отговорих ѝ искрено.

– Тъпи гъски и клюкарки. Сигурно сега целият университет ще научи, че съм разляла корозив на пода.

– О, няма – ухили се Лилит и рогцата ѝ проблеснаха за момент.

>

* * *

Няколко дни по-късно шефът ме повика – някак си беше разбрал за инцидента с царската вода. Размърмори ми се, че оставям кръжочниците да вършат каквото си искат, и не беше далеч от истината.

– Боби, или ще ги стегнеш, или ще трябва да им забраним да припарват до лабораторията – намръщи се той. – И без това са много малки все още.

– Доцент Борисов, вината в случая е изцяло моя – излъгах на един дъх, след като си представих как им забранява да ми помагат. Защо го подписвах този договор? За да ми натресат дяволчета, които не познавам? Или пък да ми забранят изобщо дяволските кръжочници? – Аз им поръчах да синтезират царската вода, и не им казах

да вземат стъклената мензура.

Останалият половин час беше посветен на тирадата „Не поръчвай на студентите си да синтезират опасни корозиви без твое наблюдение“. Когато най-накрая началството се намърмори, аз си отдъхнах. Никак не ми се искаше студентите ми да отнесат някое наказание още в първата си седмица при мене. А и те не бяха виновни, че са толкова бръкливи и приемат химията като игра.

Дали пък не си взех беля на главата с тия дяволчета?

>

* * *

Ако ставаше въпрос за нормални кръжочници, бих заподозряла, че колежките са ме издрънкали. В случая обаче се съмнявах, че дяволчетата ще ги пуснат да си излязат от лабораторията, без да им бръкнат в мозъка. Лилит потвърди допускането ми – каза, че е изтрила инцидента от главите им, докато аз съм почиствала. Но ме накара и да се стресна – без да иска, беше издрънкала на няколко нейни колеги какво се е случило. Данеел и Тамиел също споделиха, че са разказали на колеги, така че кръгът от заподозрени се разшири значително. Явно не се имаха много с пазенето на тайни. Ако беше обикновено вещество, сигурно никой нямаше да обърне внимание. Но това, че са се хвалили (или оплаквали) наляво-надясно, можеше да ми изяде главата.

Така че трябваше да си изчета лекцията и пред тях тримата:

– Не синтезирайте опасни вещества без мое знание – започнах аз. – Ако се колебаете дали нещо е опасно, първо ме питайте. Всъщност по-добре изобщо не синтезирайте нови вещества, без първо да сме го обсъдили. И, шефът ви взел, ползвайте стъклените мензури!

– Добре, Боби, окей, Боби – кимаха студентите виновно, а аз все още се чудех кой ли ме е изпортил. Погледът ми се спря на Данеел, който човъркаше нещо по дрехите си. Можеше да си въобразявам. А можеше и да не.

След като ги пратих да си ходят, при мен дойде Станчо.

– Имаме едно начинание – каза ми той, – в което бихме искали да ви включим.

Аз само му се усмихнах и го поканих да седне пред бюрото ми.

– Скорошната случка с вашите кръжочници само показва това, което вече знаем. Трябва да се отделим в собствено звено, за предпочитане в друг град, където никой няма да ни се бърка.

– И аз с какво мога да съм ви полезна?

– Добре, че отворихте дума – ухили се той лукаво. – Можете да помогнете с организация на нещата тук, в София.

– Тоест искате аз да ви помогна да се откъснете от университета?

– Точно. Разбира се, няма да ви оставя да се оправяте сама с всичко. Ако имате нужда от съдействието ми, аз съм насреща. Но ни трябва някой местен, който да движи нещата. Има много работа с бюрокрацията, която е досадна, но безобидна. Началството ще се грижи да не ни прецакат.

– А защо точно аз?

– Защото господин Асмодей ви има доверие. Особено предвид, че поехте вината за инцидента, без да е ваша. Освен това – допълни той – първият ни опит се провали заради саботаж отвътре.

>

* * *

В средата на декември няколко души от групата, заедно с началника, заминахме на конференция. Кръжочниците не бяха с нас, а им бях оставила ключовете от лабораторията, което ме караше да ставам доста нервна на моменти. Съсредоточих се, колкото да изслушам по-важните доклади, както и да изнеса моя, след което излязох от залата, за да се обадя на Лилит за трети път и да я питам как вървят нещата в

лабораторията и дали са успели вече да я вдигнат във въздуха.

Знаех, че се престарavam, но след случката с царската вода бях с няколко децибела по-нервна, когато ставаше дума за целостта на помещението, оборудването ми и прозорците. Знаех, че дяволчетата някак ще се опазят сами, но за другото не бях сигурна.

Докато пушех и разговарях със студентката ми по телефона, забелязах, че разни хора (предимно мъже) ме гледат странно. Чак тогава се сетих, че Лилит беше настояла да ме гримира, преди да тръгнем, и ми избра костюма с най-късата пола.

– Лилит, защо ме облече така? – шепнех аз, а от другата страна на линията се чуваше кикот. – Сега всички мъже ме зяпат.

И сякаш за да потвърдят заключението ми, изсипалите се от входа на залата още няколко носители на игрек хромозомата веднага се оцъклиха срещу ми.

– Здравсти – долетя до мен познат глас.

Тъкмо се готвех да отрежа нещастника, когато акълът ми събра две и две и се вцепених. Тошо. Някъде между опитите на дяволчетата да взривят лабораторията и кисненето из чакалните в Министерството на образованието бях успяла да забравя за него.

– Гледай да не вдигнеш нещо във въздуха. Оставям те. Чао – произнесох на скоропоговорка.

– Явно не ти е толкова неприятно да те зяпат – изкиска се тя в ухото ми. – Е, хайде, затваряй.

– Здравсти, Тошо – усмихнах му се нервно, ударих червената слушалка и прибрах телефона в чантата. Дали беше забравил за последния ни разговор? – Толкова ли е скучен докладът, че си решил да го пропуснеш?

– Нещо такова – неопределено каза той. – Твоят обаче не беше скучен. Почти не ме приспа.

– Каза човекът с доклада за амоняка – подразних го аз. – Добре, че не си си донесъл пробите.

– Туш – засмя се той.

Нервно смачках угарката във вътрешната повърхност на кофата за боклук. Толкова лесно ли ми се даваше той?

Посегнах да запаля нова цигара, но Тошо ме спря с жест.

– Стига си се тровила. Да идем да хапнем.

Ако това ми го беше казал който и да е друг, сигурно щях да се опитам да го навра в кофата. С Тошо обаче ми достави известно удоволствие. Надявах се все пак да не е решил, че може да си ме командва така, защото определено не беше познал.

Вечеряхме в едно ресторантче наблизо и за мое щастие, той не се опита да ме командва повече. Какво ставаше, защо изведнъж Тошо ме забеляза? Дали беше от грима на Лилит, или пък направо му беше бръкнала в мозъка? Когато се върна в София, я чакаше очна ставка с мен. Обаче какво щях да го правя сега? Не можех просто да го зарежа, едва ли щеше да ми падне пак, особено след отказ от моя страна. А можех ли да се съглася, ако наистина някой го беше обработил преди това?

Не, вероятно си въобразявах. Едва ли щяха да ме мъкнат при господин Везувио, ако и те можеха да свършат това. Пък и дори да можеха. Те ме смятаха за нещо като домашно животинче, което прави интересни номера. Съмнявам се, че биха си мръднали пръста да обработват Тошо само за моя кеф. А и самият Тошо – седеше срещу мен, усмихваше се срамежливо и се чудеше какво да каже. Не че съм експерт по дяволски вмешателства, но поведението му ми изглеждаше неподправено и искрено.

Когато ме помъкна към стаята си, вече бях решила – ще се отдам на щастието си, докато го има.

По пътя натам си припомних, че той нямаше съквартиранти. Колко удобно. За мен. Трябваше да е с друго момче от групата, но то не дойде. Ако Тошо не беше толкова важен, шефът сигурно щеше да му натресе някой студент, но все пак, Ph.D. и така нататък, не върви да го тормози.

Когато затвори вратата след себе си, Тошо най-накрая ме хвана за ръката. Прегърнах го и го целунах; той не бягаше особено. Какво ли щеше да каже Лилит, като види цялата история? Може би щеше да й хареса?

Изхвърлих тези мисли от главата си. Не стига, че бях прозрачна за тях, ами и да се съобразявам допълнително. Няма да стане.

Тошо ме държеше през кръста, сякаш го беше страх да ме пипне другаде. Пъхнах ръце под ризата му и го притеглих към себе си. С тези темпове една нощ нямаше да ни стигне изобщо.

Гърбът му беше топъл, а самият той миришеше приятно. Най-накрая плъзна ръце под сакото ми. Започнах да разкопчавам ризата му. Той ми се остави, така че аз съблякох и него, и себе си. Оставих дрехите на един стол. Бях само по бельо и чорапогашник.

Той не ми помагаше особено, но поне не пречеше. Накрая се наложи да го бутна към леглото – явно смяташе, че е положил достатъчно усилия, водейки ме тук.

Лежахме върху завивката и се целувахме и прегръщахме. Най-накрая Тошо се осмели да докосне корема и гърдите ми. Може да не са кой знае какви, но не са радиоактивни, сигурна съм. Приближавахме се все повече към съществената част, а пък аз няхах презервативи, никакви. Не очаквах нищо такова. Той също едва ли имаше, предвид репутацията му, че не се занимава с жени.

Е, ще му кажа да внимава, минала съм трийсетте и вече ми е време за деца, така или иначе. Само да не е сега, ако може.

Свалих наведнъж чорапогашника и бикините и ги сбутах откъм стената. След това дръпнах завивката.

– Студено ми е – казах му. – Искам да се завием.

Той се изправи, колкото да издърпам цялата завивка, и се притисна обратно към мен.

Започнах да изследвам съдържанието на боксерките му и той като че ли малко се сепна.

– Май съм отвикнал, не ми се е случвало в близките пет години – призна си. Сигурно и в предните пет не е било чак толкова често, помислих си аз. Типично за мен, да избирам най-заровените в работа мъже.

Но пък анатомията и физиологията му откликваха както се полага.

Смъкнах боксерките до коленете му, а той ги изрита надолу. Реших да не ги търся, сигурно си имаше чисти някъде из багажа.

Прокарах ръце отстрани по гръдния му кош. Не беше кльощав, но не беше и дебел. Имаше и нелоши мускули на ръцете, сигурно от мъкнене на оборудване.

– Боби, сигурна ли си, че го искаш?

„Тошо, да ти подаря една книга за езика на тялото?“

Вместо отговор взех ръката му и я насочих. И аз можех да усетя събраната влага.

– Ела насам – придърпах го върху себе си. – Не искам да съм отгоре.

– Щом се налага – отправи ми той типичната си леко срамежлива усмивка и се намести където му бях посочила.

Беше наистина приятно – тежестта, усещането, но предполагам, че основата си беше психологическа – от толкова време си мечтаех за него. И без това тези неща се случват основно в главата, а тялото е само инструмент.

И все пак... трудно ми беше да повярвам, че се случва наистина.

В един момент усещането стана толкова силно, че се развивах.

– Боби, моля те, по-тихо, имам съседни – меко каза той, но съдейки по усмивката му, простираща се от едното ухо до другото, мисля, че по-скоро се радваше.

Усещането минаваше през мен като някакво електричество, разпространяващо се бавно по тялото ми. Повиках още малко и се успокоих.

Тошо се претърколи до мен, аз хванах ръката му и я поставих на сърцето си. Блъскаше толкова силно.

Лежахме известно време неподвижно, докато топлина обливаше дланите и стъпалата ми.

– Благодаря ти – казах му искрено. – Я да видим сега аз какво мога да направя за тебе.

>

* * *

Взехме душ заедно и си легнахме пак. Той започна да ми приказва нещо с монотонен глас, което ме приспа за около две минути. Сънувах кошмар – Тошо беше решил да спи с мен само от скука, след което се заби с манекенката от виденията ми. Всичко беше толкова реално, че се събудих с писък. Той още беше буден и ме гледаше учудено.

– Какво има? – попита ме. – Аз ли направих нещо?

– Не, аз съжалявам. Мисля, че напрежението ми идва в повече. Той ме прегърна и ме успокои, след което повторихме упражнението.

Преди да заспя окончателно, си погледнах телефона. Изругах. Викаха ме в София рано сутринта – трябваше да тръгна с първия автобус.

>

* * *

Началниците могат да са големи дръвници. И не говоря за официалния ми началник, доцент Борисов, а за господин Асмодей. Измъкна ме от топлото легло и от прегръдката на Тошо, за да пътувам за София, само за да може след това да ме прати за Пловдив.

Пътувахме двамата със Станчо, при това с влака. Не че имам нещо против влаковете, просто трябваше ли да се мъкнем три часа, като можеше да минем през Ада и да пристигнем за минутка? Той обаче ми обясни, че не било толкова лесно за телепортиращия, освен това го мързяло да отваря два портала, а и началството не гледало добре на използването на Ада като транзитен тунел. И въпреки че си спести да ми го каже, предположих, че за противниковата фракция би било по-трудно да проследи с какво точно се занимаваме по този начин.

Пътувахме още половин час с автобус, докато стигнем до края на града. Слязохме на спирка, която се намиреше между някакви складове и кампуси на разни измислени университети.

– Мисля, че това място му липсва само табелка „На майната си“ – обадих се аз. Станчо се подсмихна.

– И все пак, тук ще сме далеч от любопитни очи – замислено каза той. – Имаме достатъчно място за учебни сгради и общежития, има вода и ток. Какво друго може да искаме?

– Транспорт? Развлечения? Хора?

– Едно по едно и това ще стане.

Затраях си. Това място определено не ми харесваше, но пък аз бях пристрастна – твърде много ми напомняше селото на баба ми, където навремето ме влачеха против волята ми.

Станчо се обади на посредника, с когото трябваше да се видим, и му определи среща. Още половин час мъкнеше до центъра. Седнахме в едно кафене на главната и зачакахме. Навън беше започнал да духа вятър и дори минималните джаули, които стигаха от слънцето до нас, изобщо не топлеха. В кафенето най-накрая се сгрях, а пък Станчо не показваше да има някакво особено отношение към студа.

Посредникът пристигна – поредният костюмар с куфарче. При това говореше по телефона, докато се приближаваше към нас. Аз го изгледах лошо и изведнъж от другата страна престанаха да му отговарят. Огледах се наоколо – никой не беше забелязал да се случва нещо странно. След това се обърнах към Станчо. Той ми се усмихваше.

– Да не би да ходите и на часове по физика, освен химията?

– О, да, разбира се – отговори ми той. – Тъкмо в момента учим електричество и магнетизъм.

Усмивката му беше лукава.

След като посредникът се опита (неуспешно) да набере същия номер, каза извинително:

– Май тук няма покритие.

Прибра „тутурутката“ и се здрависа със Станчо и мен.

Говорихме известно време за достойнствата на града и нашият пловдивчанин се

опита да ни засипе с хвалбите си. Въздухът бил по-хубав, водата също, а пък нямало да намерим друг град с такива тепета като техните. След това се прехвърли на конкретния парцел. Докато продължаваше да реди суперлативи, на мен почна да ми става досадно и реших, че се опитва едновременно да ни приспи вниманието и да си създаде предпоставка да ни иска повече пари.

Погледнах към Станчо за потвърждение. Той само кимна.

— ... В такъв случай много се радваме, че ще купим именно този парцел, и то с вас като посредник — прекъсна Станчо потока от думи. — Може ли да ви попитаме за цената?

— Разбира се, цената е два милиона.

— В левове? — обадох се аз.

— В евро — каза той, без изобщо да свали мазната усмивка от лицето си.

— Ама в интернет пишеше... — опитах се да възразя.

— Даваме ви един милион — заяви Станчо.

— О, това изобщо не стига. Такова възлово място, пък и водата и токът стигат до парцела...

Драматична пауза. Все едно имаше да казва някаква вселенска истина, а не цената на няколко декара кал до колене. Той си пое дъх престорено дълбоко:

— Милион и петстотин.

— Съгласни сме — отсече Станчо.

Стиснахме си ръцете и посредникът извади приготвената пачка документи.

Дватама със Станчо изчетохме пълния текст. В движение той правеше забележки:

— Тук искам да пише „задължително“ вместо „с опция“... Нямате още разрешително за строеж, нали?... Ами тогава не го пишете това...

Посредникът се шашна, че и аз покрай него. Не знаех, че дяволчетата студенти разбират толкова много от право и договори. Интересно, щом Станчо знаеше всичко това, то тогава какво знаеха неговите началници? И защо пускаха нас, дребните риби, да договаряме нещо толкова важно?!

>

* * *

Чухме се с посредника пак след няколко дни. По-точно Станчо се чу и после ми се обади на мене. Каза ми, че посредникът се държал странно по телефона и в един момент започнал да мрънка, че някой друг се бил заинтересувал от земята, след което му затворил.

Видяхме се край университета, където той ми разказа същото, но с повече подробности. Вече не ме свърташе на едно място, затова избързвах пред него и после се връщах обратно назад. Що за идиотщина?! Хем ни бяха разкарали за нищо, хем земята с табелка „На майната си“ щеше да я вземе някой друг.

— Мамка му! — изпсувах на глас малко след като подминахме спирката на автобуса. Няколко минувачи ме изгледаха изпод вежди. — Не мога да повярвам, че ще ни метнат толкова лесно!

— И аз — отговори ми Станчо. — Но смятам, че шефът ще измисли нещо. Едва ли е имал предвид да ни изпраща до Пловдив, само за да ни изпреварят. Между другото, сега отивам да се видя с него. Може да дойдеш, ако искаш.

Тръгнахме заедно към университета — господин Асмодей съвсем наскоро се беше уредил с кабинет там. Беше на третия етаж и на табелката пишеше само „Проф. В. Асмодей“. Приемно време нямаше.

Господин Асмодей внимателно изслуша разказа на Станчо.

След това замислено каза:

— Той ти беше изпратил документите все пак, нали?

— Да, но само по имейла. Нямаме неговия подпис, така че са безполезни.

— Не прибързвай. Разпечатай ми ги да ги подпиша, и вдругиден ще отидете пак да му подосаждате.

— Както кажете, господин Асмодей — отговори Станчо объркано. Явно и той разбираше колкото мене, тоест никак.

– Хайде, идете да си почивате – началникът кимна в моя посока, явно забелязал малкия ураган, заформил се в съзнанието ми.
– Ще ви се обадя да ви кажа кога ще пътувате.

>

* * *

Шефът успя да ни изненада – реши да дойде с нас до Пловдив. Пътувахме тримата заедно със сутрешния влак в шест и половина. Двамата със Станчо преглеждахме документите, а господин Асмодей си цъкаше нещо на таблета – сигурно свързано с развалената сделка. Настроението ни не беше особено добро, даже аз и Станчо си мърморехме под носа. Чувствах се толкова напрегната, че дори не ми се додряма, въпреки че бях спала лошо.

Срещата беше на пощата, а нашият любим посредник ни остави да го чакаме двацет минути. Явно въобще не му се занимаваше с нас. Когато най-сетне се появи, мрънкайки извинения, шефът кротко ни каза да го следваме, и просто отпраши напред по главната.

Щом седнахме в едно кафе с широки маси, посредникът измърмори в посока на господин Асмодей:

– Нали ви казах, земята вече е продадена. Нищо не мога да направя по въпроса.

– Може да си изтеглите документите! – ядосах се аз, но шефът ми направи знак да си трая.

– Там е работата, че документите ви не са редовни – каза той, изпълвайки дланите си в шпиц-позиция. – И ще ви бъдат върнати. Направете услуга на всички, особено на стария ми приятел Виктор, и подпишете нашите документи. Аз лично ще се погрижа да бъдат приети. И може да му предадете, че началството ще бъде уведомено за неговите машинации.

Посредникът остана да се блещи насреща ни с отворена уста, а господин Асмодей му подаде листи и химикалка. Човекът преглътна и подписа всичките хиляда екземпляра.

– Може да си ходите – повелително му каза шефът.

Посредникът събра остатъка от достойнството си, кимна ни за довиждане и се омете. Чак тогава Станчо се осмели да заговори:

– Откъде знаете, че господин Велзевул е замесен?

– Оставил си е ръцете по сделката – отговори господин Асмодей. – Може да се види и онлайн.

– Може ли да погледнем? – попита Станчо.

Шефът разцъка нещо по таблета си и ни го подаде. Станчо внимателно започна да разглежда документите, които на мен ми изглеждаха като образец на китайско писмо.

– Да, той е – каза след малко Станчо и ми показва няколко реда, в които единствените познати ми думи бяха „продавачът“ и „купувачът“. Мълчаливо се съгласих с него, докато се радвах, че нищо не разбирам от право. Твърде ми е сложно.

>

* * *

Тодор не беше никак доволен, че съм ходила до Пловдив без него. Аз пък бях успяла да поразпитам Лилит малко преди това и тя отрече да е правила нещо, за да му въздейства.

– Виж, Боби – беше казала тя. – Това, че изглеждаше различно, беше само поводът, както се досещаш. Ти му ставаш интересна и не мисля, че някой би могъл да подправи това усещане у един мъж. Поне не и аз. Не се обиждай, но си беше малко сивичка, като се запознахме. Пък и нямам особен интерес да събирам научната си ръководителка със смачкани типове като твоя Тошо. Ако беше Кларк Гейбъл, щях да си помисля.

Лилит се ухили с чаровната си усмивка и аз ѝ повярвах. Имах ли друг избор? Това, което ме успокояваше, беше, че дяволчетата ми май не харесваха Тошо чак толкова и едва ли биха си мръднали пръста в негова посока, особено пък когато бях почнала да го забравям. А ако го беше направила конкуренцията, досега някой да ме е предупредил.

В това време Тошо продължаваше да мрънка и изобщо не беше усетил, че съм се отплеснала. Честно казано, не виждах какъв му е проблемът. Знаех, че е пловдивчанин, но не мислех, че ще се интересува толкова от едно седемчасово отскачане дотам, пет часа от които минали в път.

– Можеше да искам да те представя на родителите ми – недоволстваше той. – Защо не ми каза?

– Предния път прекарахме само два часа в града. Нямах да има време.

– И все пак можеше да дойда с вас.

– Не мисля, че щяха да ти позволят, предвид, че не си наясно с проекта.

– Какво толкова тайно правите там, че не можеш да ми кажеш? – наежи се той. – Боби, да не би да си се хванала да работиш за военните?

– Не, не съм. Въпреки че си е моя работа, ако реша да работя за тях – троснах се аз. Той като че ли малко си отдъхна. – Но все пак не мога да ти кажа.

Тодор сви устни, но спря да упорства.

– Ще отидем някой друг път, само двамата. Обещавам.

– Напоследък си по-заета от мен – нацупи се той.

Защо когато нещата най-после започваха да се нареждат, трябваше да се окажа разпъната на кръст между трите ми основни приоритета – работата, Тодор и Пловдив? Тодор нямаше време, аз също вече няхах и само търчах насам-натам в опити да сколасам. Дори ми разрешиха да отскачам до Ада, когато имах да наваксам с нещо, което мога да свърша и сама, или пък да поспя. Но пък това ме отдалечаваше физически от трите ми главни ангажимента.

Лабораторията в Ада беше отлична, но не можех да замъкна в нея половината екип – секретност и тъй нататък. Ставаше само за проверки и индивидуални експерименти. Въпреки че се раждаха доста хубави кристали. Веднъж си отгледах едно кристалче заради пробата – красиво синьо-зелено с преливащи цветове и високо може би пет-шест сантиметра. Но си остана в Ада – все едно щяха да ми позволят да го занеса на Земята; а може и да се разпаднеше по пътя. Не успях да го повторя в университета.

>

* * *

Строежът беше започнал практически веднага след като узаконихме покупката на земята. Оказа се, че шефът паралелно със сключването на сделката е наел архитект, който да му проектира основната сграда. Спомням си дори, че ми дадох да погледна проекта още преди да е окончателно одобрен. Беше нещо фантастично – класически гръцко-римски стил, със затревени вътрешни дворчета.

На Тодор беше позволено да ме води до Пловдив, но не и да идва на мястото на строежа. Не че му трябваше – все още не беше нещо кой знае какво. Но ми беше неприятно, че не мога да му кажа нищо. Господин Асмодей, който имаше представа колко дълго продължават връзките ми, ми беше поставил изпитателен срок от три месеца, преди да разреши въобще да повдигна въпроса.

Една много ранна и тъмна съботна сутрин, когато с Тошо се излежавашме в апартамента на родителите му в Пловдив, Станчо ми звънна на пожар.

– Ставай, някой ни е прецакал строежа! Трябва бързо да огледаме щетите – извика той на един дъх в ухото ми.

Тошо се размърда до мен.

– Какво е станало? – прозя се той.

– Трябва да тръгвам бързо! – полузаспало и прогресивно паникьосвайки се казах аз. – Градският транспорт върви ли?

Той погледна стария будилник на нощното шкафче.

– Вече да. Ще те заведе до спирката – звучеше изморен, но и примирен, че пак няма да участва в това, което аз върша.

Смених автобуса на гарата тъкмо когато се развиделяваше, и успях да пристигна малко след изгрева. Станчо вече беше там, придружаван от Лилит и Данеел. Мястото на строежа изглеждаше все едно някой го е гръмнал с няколко десетки кила тротил – желязо и арматура стърчаха на всички посоки около кратера, който димеше. Явно не просто са искали да го взривят, искали са да бъде зрелищно.

Бях страшно ядосана, но и разстроена – спомних си как точно изглеждаше проектът на компютърната симулация, и ми стана жал.

Малко след нас пристигна полицията и започна да си навира носа навсякъде.

Станчо веднага вдигна телефона да се съветва с шефа. Аз бях наблизил и чувах иззвъняванията в околната тишина. Едно, две и отсреща му вдигнаха.

– Господин Асмодей, полицията дойде – докладва той. – Ще развалят всичко, но аз вече съм огледал, така че не се притеснявайте.

– Остави ги да правят каквото искат – отговори веднага шефът. Звучеше бодър, като че ли вече работеше под пълна пара. – Имам да довърша нещо и ще дойда да огледам лично. Някои неща не могат да се затрият, както добре знаеш.

– Да, господин Асмодей – съгласи се Станчо. – До после.

Затвори телефона и го пхна в джоба на самото си.

– Едва ли ще открият нещо – прошепна ми той. – Ако някой от нашия вид се е заел с това, няма да намерят нищо особено.

Кимнах му и скришом изтрих няколко сълзи от бузите си. Докато киснехме встрани от строежа по заповед на полицаите, пристигна господин Асмодей. Него поне нямаше да могат да го отстранят от местопрестъплението. С изключително компетентен вид той оглеждаше подробностите и задаваше на криминалистите въпроси за взривното устройство, чиито отговори със сигурност вече му бяха известни. След като документирах цялата ситуация със снимки и взеха проби, Станчо ми кимна да тръгвам. Не се подписах никъде като свидетел, но знаех, че господин Асмодей ще разчита на мен, както и на дяволчетата да помним всичко.

>

* * *

– Ще им поставим капан – говореше господин Асмодей. – И твоята роля в него ще бъде централна.

– Какво се изисква от мен? – попитах аз и гърлото ми се стегна. Шефът не би ме изложил на прекалено голяма опасност, докато разчита да обучавам дяволчетата му, но все пак.

– Ти и Лилит ще играете ролята на прелъстителки в Котон клуб – отсеке той. Втрещих се.

– Ама това е най-голямата чалгарница в Студентски!

– Една от най-големите – поправи ме Станчо с усмивка. – Не че искам да ти развалям илюзиите, де, но все пак има и по-големи.

– Ще репетираме всичко предварително – успокои ме господин Асмодей. – Тамиел и Станчо ще ви кавалерстват в ролята на баровци. После Тамиел ще те изпрати.

– Шефче, нали щеше да участва Данеел? – попита Станчо.

– Този път той няма да е с вас. Ще го пратя някъде да не ви се пречка.

– Значи го подозирате? – учудено каза Станчо. Шефът не отговори нищо.

Чудничко. Щях да се правя на чалгарка и да се свалям с Тамиел, докато Тошо се чуди къде съм и с какво се занимавам. Трябваше да съчиня нещо правдоподобно. Пребиваването ми в чалга клуба едва ли щеше да бъде възприето насериозно от всеки, който ме познава добре.

В крайна сметка измислих някаква история, че ще ходя на дамско парти в Люлин, и Тошо побърза да се извини, че не може да ме придружи.

>

* * *

Всичко беше отрепетирано предварително. Всичко, освен чалга гадостта.

Щом влязох в заведението на високите си два метра обувки, подкрепяна от Лилит, в ушите ми се плисна мазната отвратителна чалга и ги напълни с някаква гадна лепкава субстанция.

– Мисли си за Бон Джоуви – прошепна ми Лилит.

Погледнах се още веднъж – бебешкорозовата ми рокля стигаше малко под задника, а пък двете розови мъчителки на краката ми всеки момент заплашваха да ме препънат. Извън полезрението оставаше тупираната ми прическа (която целеше да прикрие наличието на мозък) и розовиникавата диадема. Цялата идея на образа ми беше, че трябва да приличам на малка глупава лолитка, довлечена от дяволката кандидат-прелъстителка, чиято роля играеше Лилит. Тя поне не беше облечена в розово – беше в стилно червено-черно, с изкуствени рогца на главата. Дори обувките ѝ бяха по-ниски от моите.

Двамата „баровци“ ни чакаха в другия край на заведението. Лилит ни „запозна“ точно под втрещените погледи на няколко дяволици (разпознах ги по това, че Лилит изглеждаше съвсем мъничко по-некрасива от тях, а за сравнение с мен просто не можеше да се говори). После се започна – коктейли, щракане с пръсти, дори в един момент ме качиха на масата да късам салфетки под звуците на някаква още по-мазна песен. След това Станчо и Тамиел се „скараха“ за мен, „сбиха“ се и събориха няколко съседни маси, най-близките съседи веднага наскачаха, някой разпори роклята на една дяволица, а накрая Лилит викна полицията.

Надявахме се, че цялата история (колкото и да беше дебилна) ще им подейства като червено на бик и ще ги накара да се олеят. Не можеше да се разчита, че разумна преценка от тяхна страна ще ги подведе, затова трябваше просто да се уверим, че няма да има такава.

Не бях преценила само едно нещо – Тошо, въпреки че също като мен мразеше чалгата, беше седнал на някаква маса близо до „боя“ и ме забеляза около секунда след като аз видях него.

– Боби, това ти ли си? – извика той ужасен, докато музиката беше притихнала зловещо.

В отговор аз се опитах да избягам, но се спънах в обувките си. Лилит ме изправи, след което отиде да забере Тошо и приятеля му, с когото седяха на една маса.

– Бързо след мен! – чух я да им вика. – Боби е добре. Ти пък какво правиш в чалга заведение? – скастри тя Тошо.

– Дойдох да се видя със Стойчо. Живее отсреща, но жена му не искала гости, докато децата са малки – изхленчи Тошо. – Ти пък откъде ме познаваш?

Лилит просто ги сграбчи за ръцете и ги завлече към мен. Подаде ми ръката на Тодор, със свободната си събух обувките и така по чорапи избягахме от другата страна на Зимния. Докато тичах, успях да видя, че боят е станал още по-голям, но дали Тамиел и Станчо се бяха измъкнали, не можах да разбера.

По някое време усетих как Лилит поема водачеството. Досега бяхме вървели към моята квартира – възможно най-тъпото място, което бях избрала в пристъп на паника. Тя очевидно се беше възползвала от мен да ги поведе натам, но по средата на пътя свърна в друга посока.

– Къде отиваме? – попитах я.

– Ш-ш-ш, след малко ще разбереш – отговори тя.

И наистина, след няколко крачки спря, ние също. Гледахме се известно време в недоумение, след което Лилит каза:

– Хвани ме за ръка.

Аз я хванах, Тошо все още се държеше за мен, а пък приятелчето Стойчо се беше вкопчило в другата ѝ ръка. В следващия момент се оказахме пред някаква жилищна сграда, а отсреща имаше сладкарница, каквато не помнех да съм виждала в моя район. Чувствах се все едно съм изпила литър водка на екс.

– След мен – изкомандва Лилит и ме пусна.

Влязохме във входа и започнахме да се изкачваме по стълбището. То ми се видя

безкрайно. Катерене на десетина стъпала, завой наляво, после още десет стъпала. Повтаряне на упражнението. На петия етаж се спряхме. Всички освен дяволицата бяхме задъхани. Тя ни остави малко да се успокоим, след което ни побутна към един апартамент.

– Сега остава само да чакаме – въздъхна.

Погледнах първо към Тошо, после към Стойчо и най-накрая към нея. Нямаше ли да им обясни нищо?

– Заведи го оттатък. Засега не му казвай нищо – кимна тя към Тошо. – А с него ще се оправям аз – това беше за Стойчо.

Последвах съвета ѝ и помъкнах Тошо към съседната стая, която се оказа спалня. Той още нищо не казваше, но усещах, че след малко ще започне да иска обяснения.

На леглото имаше тениска и дънки, а на тоалетката – разтвор за чистене на грим. Приседнах на матрака и се хванах за главата. Ставаше ми лошо само като си помислех за чалгарницата. Какво оставаше, като се видех в огледалото.

– Боби, ще ми кажеш ли най-накрая какво става? И защо приличаш на бебе-проститутка?

– Идеята беше на шефа на Лилит. Без тяхно разрешение нищо не мога да ти кажа.

– Поне разкарай костюма и грима – въздъхна той.

– Ще ми помогнеш ли?

Той взе парче памук от тоалетката и започна непохватно да маже разтвора по лицето ми. Прекъснах го за малко, колкото да изхлузя роклята. Косата ми все още приличаше на вра`бче гнездо, но нищо не можех да направя, докато не стигна до баня.

С погнуса хвърлих розовия сутиен на земята – не исках да го виждам повече през живота си. Тошо погледна с интерес към мен, мисля, че мръщенето му изчезна за секунда, но после пак се върна, може би защото нахлузих тениската. Обух дънките, погледнах се в огледалото. Тук-там имаше по нещо размазано в черен или розов цвят. Взех пак разтвора и памука и довърших процеса.

Тошо седеше до мен, но не казваше нищо. И без това не беше особено по приказките, но сега се беше навъсил като градоносен облак. Сигурна бях, че акумулира материал, който после да ми изсипе на главата.

Хвърлих му един поглед и излязох от стаята, за да отида при Лилит. Трябваше ми банята.

– Лилит, може ли да се изкъпя? – провикнах се и отворих вратата на другата стая.

Когато влязох, там се валяше празна бутилка и две чаши, а Стойчо спеше на дивана, къоркютук пиян.

– Утре ще се събуди с махмурлук и няма да помни почти нищо – каза ми тя. – Искаш ли да обработиш така и приятелчето си?

– По-скоро не – намръщих се.

– И аз така мисля. Той със сигурност вече е мишена, особено след като се мотае с теб постоянно. Ще измислим защита и за него, не се безпокой.

Тъкмо се канех да ѝ отговоря, когато в апартамента влязоха още двама души. Бяха Тамиел и Станчо, за мое облекчение.

– Голям въргал стана – обади се Станчо. – Полицията се появи тъкмо като се измъквахме. Твоите познати хич не са доволни, че ловувате на тяхна територия.

– Така и очаквах – отговори Лилит. – Елате да обсъдим тактиката за по-нататък. А ти може да ходиш да се къпеш – каза тя в моя посока. – Само, каквото и да става, не напускайте апартамента тази нощ. Утре ще ви придружим до университета.

>

* * *

Тошо ми помогна да се изкъпя, но не правихме нищо друго тази вечер. Беше ми нервно, защото не знаех какво да очаквам, и настроението ми се предаваше на него. Той поне успя да заспи, докато аз се мяхах в леглото почти до разсъмване.

Заспих за малко и ми се присънваха кошмари. Гръмнатата строителна площадка, а около нея пълно с дяволи и дяволчета с рога и опашки. Някой крещеше неистово, а

аз се оглеждах за Тошо, въпреки че знаех, че не му е позволено да идва там.

В промеждутъците, докато бях будна, се опитвах да го прегърна, но той не реагираше никак. Спеше, или се правеше доста успешно, че спи. Само когато се мяхах прекалено много, промърморваше.

На сутринта се чувствах все едно са ме били цяла нощ с чук. Нагласих се как да е с дънките и тениската и едни заети от Лилит обувки. Тошо пък беше още „снощен“ – сресан, но по-смачан. Зад нас вървяха дискретно Тамиел и Лилит и носеха някакви хартии. Имаше още време до часовете ни, но шефът успя да ни хване почти веднага след като пристигнахме. Посрещна ни с викове:

– Къде се губите вие двамата? Не си ли четете пощата?

И двамата наведохме виновно глави – вчера вечерта не беше точно време за четене на пощи.

– Какво има, доцент Борисов? – като по-смел се обади Тошо.

– Ще ти кажа какво има! – ядоса се шефът. – Днес идва специалната комисия да ни атестира, а вие двамата пристигате като за панаир!

Явно имаше предвид не само дрехите ни, които огледа особено критично, но и начина, по който се държахме.

– Бихме могли да се преоблечем – измънках аз. Може би за двайсетина минути щяхме да успеем.

– Няма време. Идвайте веднага да посрещнем комисията.

За наше щастие, комисията беше българска, така че нямаше да е чак толкова официално. Понечих да отпратя Лилит и Тамиел – поне те да не се занимават с глупости. Но Лилит само поклати глава. В крайна сметка Тамиел си тръгна, а тя остана, като от време на време попърхваше с мигли към началника, за да не я разкара.

Доцент Борисов очевидно много искаше от нас да се срамуваме от външния си вид. Осъзнах напълно това, когато пред мен се появиха тримата от комисията – високи, брадати и с тоги.

– Добър ден, господа! – поздрави ги доцент Борисов. – Добре дошли в нашата катедра! Това са нашите сътрудници Тодор Боянов и Боряна Андреева. Те ще ви разведат из лабораториите.

Здрависах се и с тримата, като се помъчих да докарам на лицето си „професионална усмивка“.

– А това е... – продължи шефът и се вторачи в спътничката ни.

– Лилит Стоянова – усмихна им се тя и мога да се закълна, че в тази усмивка имаше пламъчета. – Студентка и кръжочничка.

Те я изгледаха отвисоко, но съвсем не ѝ се учудиха. Кое то ме наведе на някои мисли. Щом не се изненадваха, значи се познаваха. А щом се познаваха, вероятно бяха от един вид.

– Те не са хора! – извиках току пред вратата на лабораторията, а Лилит ми кимна.

Шефът тъкмо се опитваше да каже нещо, когато тя го изблъска настрана. И точно навреме, защото от ръцете на тримата от „комисията“ започнаха да излизат огнени езици.

– Лилит, извикай останалите! – паникьосах се аз.

– Извикани са – спокойно ми отговори тя и се пресегна към стоящия в шкафчето до нея пожарогасител.

Тримата отстъпиха назад малко преди тя да ги засипе с пяна.

– Доцент Борисов! – изкрещя колегата Николов някъде иззад гърба ми. – Елате да видите какво става отвън!

Тримата с шефа и Тошо се залепихме за прозорците. Долу някаква банда разбиваше колите на паркинга; замеряха минувачите с огнени кълба и им се плезеха, показвайки дългите си опашки. Зад тях търчаха моите дяволски студенти и се опитваха да ги обезвредят.

– Боби, какво става? – пръв се окопих Тошо.

– Е, сега вече прекалиха! – ядосах се аз и хукнах надолу по стълбите, напълно забравила за тримата дяволи на етажа. Спомних си, че долу също има пожарогасител – ако не са запалили нищо, можех да ги пера с него по муцуните.

– Боби, спри се! – развика се след мен Лилит. – Хвани я и не я пускай долу! –

изкомандва тя Тошо.

Без да се бави, той хукна след мен, изпревари ме и ме сграбчи за ръцете.

– Това си е моят университет! – викнах аз. – Няма да позволя на няколко пишлеменца да го съсипят.

– Никой няма да го съсипва – обеща Лилит. – А ти ще можеш да свидетелстваш на изслушването.

– Не искам да свидетелствам на нищо! Искам да ги пипна за вратленцата! – извивах се аз в ръцете на Тошо.

– Какво изслушване? – попита той, докато избягваше опита ми да го настъпя.

– Ще има официален съд – каза му Лилит. – На тези – кимна тя в посока на тримата дяволи, които бягаха по коридора – не им е позволено да се показват пред хората. Няма да им се размине.

Тошо ме пусна по нейна заповед и тримата хукнахме след дяволите. Не се наложи да ги догонваме обаче, защото на долния етаж вече ги чакаха. И то не студентчета, както ми обясни после Лилит, а дяволи от корпуса за бързо реагиране. Когато слязохме на партера обаче, там все още се млатеха с огнени кълбета. Лилит ни изкомандва да не се намесваме, и се юрна в престрелката.

Полата ѝ се развяваше около нея, но като гледах, не ѝ пречеше особено. В един момент я скъса с ръка, защото се беше закачила за клонче, и продължи да мята кълба без забавяне. Отвсякъде хвърчаха огнени сфери, а звукът от разширяващия се въздух отекваше наоколо. Аз и Тошо, както и Николов с началника, се бяхме покрили край входа и само наблюдавахме ужасени. Какво можехме да направим? Поривът ми да бия дяволчета по муцуната се беше уталожил.

Бяха прекалено много, пък и май си падам страхлива. А и смелостта не значи да се набуташ някъде само за да те пребият. Трябва да има смисъл от упражнението.

Станчо водеше „нашия отбор“, а Лилит се сражаваше на първа линия. Въпреки количеството огън, летящ наоколо, нищо не стигаше до университета, като че ли имаше невидима бариера между нас и тях. Колите нямаха този късмет. Макар и да не горяха, доста се посмачкаха.

Не знам как щяха да покрият цялата тази история.

>

* * *

Денят беше обявен за неучебен от декана, за радост на студентите, които бяха разпуснати. Когато пожарната и полицията пристигнаха, нямаше и помен от дяволчета; бяха останали само безредиците, причинени от тях. Лилит вече беше чиста от саждите и преоблечена в панталон, но не ме питайте откъде го беше взела. Сигурно от Ада. Станчо беше изчезнал, така че тя говори с ченгетата, залепила на лицето си мила усмивка.

– Добър ден, госпожице! – криминалистът се огледа и предвид, че тя изглеждаше най-адекватна от всички наоколо, реши да говори първо с нея. Това му беше и грешката. – Може ли да ми кажете в общи линии какво стана тук?

– О, разбира се – ухили му се тя и за момент се чу странный звук от пуснато казанче. Криминалистът трепна. – Виждате ли, банда хулигани нападнаха университета и някой разби с бухалка една от тръбите на газификацията. Имаше малък взрив, пък и изтеклият газ може да е причинил халюцинации. Аз бях с маска – нагло излъга тя. Може и да съществуваша маски, дето да спрат изтичане на газ, само дето аз никога не ги бях виждала.

– С каква маска? – очевидно този тип не беше вчерашен.

– Експериментална. Бяха ми я донесли от чужбина, но един от хулиганите ми я открадна, преди да избяга. Нали ще успеете да го намерите и да ми я върнете? – попита тя невинно.

– Можете ли да ми го опишете? – Човекът отстъпи крачка назад.

– Висок, мисля, че чернокос, с бейзболна бухалка в дясната ръка. Имаше татуировка на същата ръка, но не видях каква.

– Благодаря ви, госпожице. – „За безполезното описание“, добавих си наум. Той

я поразпита още малко за бандата, но не можа да изкопчи нищо полезно от нея.

Когато криминалистът погледна към мен, се престорих, че ми става лошо, и залегнах зад близкия храст. Никога не съм успявала да излъжа така добре.

Деканът и шефът пък бяха толкова объркани, че си търсеха диагнозите по интернет. Лилит поговори и с тях и се оттеглиха да ги успокоява на по чашка (или по-точно бутилка).

Видях ги да си поркат в кабинета на шеф-катедра, когато доцент Борисов ми каза да му занеса някакви документи. Помолих го първо да си проверя пощата на служебния му компютър, и докато набирах адреса, забелязах небрежно, че на него наскоро е била разглеждана статия за шизофренията. Не си беше замел следите.

Шефът и деканът гледаха Лилит все едно ей сега ще им съобщи всички тайни на света, а тя им наливаше щедро веднага щом им се изпразни чашата.

– Боби, ще пийнеш ли с нас? – попита лукаво.

– Не, благодаря. Нещо ме боли стомахът – отклоних аз предложението.

– Не могат да пият днешните млади, както ние пиехме едно време – деканът изхълцука. – Ама да си пийнем, докато още можем. Айде на здраве!

– На здраве! – кимнах им аз и побързах да изляза от кабинета, преди да ме е хванало от изпаренията.

>

* * *

Нямаше да е толкова лесно с Тошо обаче. Лилит ми даде разрешение да го въведа в най-основните неща, за да може да свидетелства по време на процеса. И аз му разказах – за дяволите от християнския Ад, които бяха решили да учат в България, за Станчо, Лилит и господин Асмодей – но и доста неща пропуснах. Не му трябваше например да знае, че съм си продала душата срещу трима кръжочници.

Тошо хъмкаше и кимаше, но изобщо не ми повярва. Все едно му разказвах приказка. Спомних си за предупреждението на Станчо за това, че съм била в психиатрия. Накрая сигурно щеше да реши, че тотално съм откачила, и да откаже да се занимава с мен. Не че вярваше и особено на официалната история с масовите халюцинации. Смяташе, че по-скоро има някаква всеобща конспирация, която крият от него (включително и аз), и настояваше да знае „всичко“.

– Боби, не съм ти на пет, а на трийсет и пет! – пенявеше се той. – Защо мислиш, че ще се хвана на детски приказки?

– Аз какво съм виновна, че го приемах като детска приказка? – ядосах се на свой ред. – Странно е, но това са фактите. А науката се занимава именно с факти!

– Какви факти, като само ми разказваш истории? Къде са ти доказателствата?

Нямаше какво да му отговоря, едва ли ми беше позволено да използвам доказателства, за да му демонстрирам каквото и да е, затова просто вдигнах рамене и се разревах.

Тошо гледа известно време като гръмнат, после ми подаде салфетка и смени темата.

А от мен се очакваше да го подготвя психически за процеса.

>

* * *

– Слушай, Лилит – попитах я малко след като бях тръгнала външната врата на Тошовата квартира, – какъв е всъщност този процес?

– О, съвсем простицък е всъщност – каза тя, което „много“ ме успокои. – Ще има изслушване на едната и другата страна, след което Негово Величество като върховен съдия ще реши кой е прав.

– А адвокати няма ли да има? – При споменаването на Негово Величество се разтрепери.

– Понякога забравям колко много не знаеш – усмихна се тя.
– Негово Величество не ги харесва. „Адвокат на дявола“, много смешно, няма що. Всеки дявол е в състояние да се защити в съда много по-добре от някакво си смъртно адвокатче. Затова при нас адвокатите чистят кенефите, да свършат и те нещо полезно. Като си отработят дела, могат да си изберат по-удачна професия.

Същата вечер с Тошо излязохме, но аз се държах като увехнало мушкато. И тъй като не казвах нищо, той също си мълчеше.

– Кажи нещо! – вбесих се най-накрая.

– Какво да кажа? – Той остави вилицата върху салфетката си.

Някаква женска от съседната маса ме погледна неодобрително.

– Нещо, каквото и да е. Например защо не ми говориш.

– Знаеш, че не съм разговорлив.

– Сърдиш ли ми се?

– Не, не ти се сърдя.

– Ами тогава какво?

Имах чувството, че всички близки съседи вече слухтят.

– Не си същият човек както преди – изтърси той.

– Защо смяташ така? – опулих се насреща му.

– Странните ти пътувания, дружбата ти със студентите, освен това беше в чалга-кръчмата, нагласена като за продан.

Вдишах дълбоко.

– Аз ти обясних всичко! – заинатих се. – Просто ти не ми вярваш.

– Разказа ми някаква митологична приказка. Която не обяснява тези неща.

– Обвързана съм с тях, нали ти казах – понижих тон. Ако имах избор, бих се карала по този въпрос вкъщи, но от друга страна не бях обещавала да си мълча. Просто ми бяха обяснили, че отворя ли си устата, ще ме сметнат за откачалка.

– Със студентите имам предвид – допълних тихо. – И с научния им ръководител също. Плащат ми, за да им преподавам, да им пазя тайните, а също и за новия университет. И не съм била в чалгарницата по собствено желание. Помолиха ме. Лилит ме облече.

– И на една думичка не мога да ти повярвам – измърмори Тошо. – Къде са ти доказателствата?

Химик, какво да го правиш. Сетих се обаче за едно възможно доказателство, което още не беше виждал – златните монети. (Не ми позволиха да му покажа студентите в дяволската им форма.) Извадих портмонето си и се зарових в стотинките. Напипах една от дребните и му я подадох.

– Това пък какво е? – учуди се той.

– На какво ти прилича?

– На някаква странна шегичка. – Той я обърна, за да я разгледа и от другата страна. – Единствен екземпляр ли е?

– Не – поклатих глава и му извадих още няколко.

– Ще имаш ли нещо против, ако взема една от тях за известно време?

– Вземай.

– Ще ти я върна след ден-два – обеща той. – Тази вечер къде трябва да нощуваме според твоята _студентка_?

Последната дума беше казана леко присмехулно, от което за момент ми се прииска да му издера лицето.

– Лилит каза, че няма проблем да нощуваме при теб. При мен обаче няма да може да се ходи поне седмица.

– И без това имаш хлебарки – произнесе той тихичко, обаче аз го чух. Все едно той пък нямаше.

>

* * *

Този път семестърът мина изключително бързо. Последната седмица не се виждах много с Тошо, предвид, че стояхме с часове в лабораториите със сума ти студенти на

главата. Взех Тамиел да ми помага, заедно с още един от дяволите, да проверяват работи. Беше почти обидно, че приключваха с преглеждането на протоколите по-бързо от мен, но няхах време да се вкисвам за това. Просто им прехвърлях поредната купчина.

Лилит беше потънала в земята, както и Станчо. Виждах колегите им, но тях никакви ги нямаше. Дадох ми книжките им, за да им заверя, но къде точно скитореха те двамата, си няхах и на идея.

Данеел също липсваше, и в този случай отсъствието му беше злокобно. Никой не го споменаваха, но можех да се досетя къде е – или ходеше да „пее“ на конкуренцията, или вече чистеше някъде помийни ями.

Когато най-накрая тази проклетата седмица свърши, седнах на една масичка в двора на факултетското кафе и си поръчах сода. Докато балончетата препускаха нагоре (под действието на температурата въглеродната киселина се разпадаше на въглероден двуокис, който като по-лек от водата изплуваше), дърпах настървено от цигарата и гледах към улицата зад оградата. Имах да наваксам никотиновата си дажба за цяла седмица.

Докато зяпах, без да виждам нищо, усетих как някой дърпа близкия стол и се настанява до мен. Мярнах с периферното си зрение размахването на черна коса и още преди да се обърна към него, знаех кой е. Тошо.

Наведох се да го целуна и прегърна, а и той не се дърпаше.

Погледнах го в очите.

– Не си вдигаш телефона – каза спокойно.

– Гор е. Някъде – посочих неопределено към високите етажи на сградата. – Търсил си ме?

– Да.

Вместо обяснение той извади от джоба си монетката, която му бях дала.

– Да кажем, че ти вярвам. Изглежда прекалено скъпо за шегичка.

– Нима?

– Златото е четиринайсет карата с примес на сребро. Проверих го лично, после го дадох и на бижутер. Отливката е направена перфектно. И все пак доста неща не ми се връзват. Например като каза, че приличали на демони. Защо не съм ги... Чакай, те са същите като онези, дето изпотрошиха паркинга, нали?

– Да, точно същите. Е, имат малко по-различни физиономии, нали, както няма еднакви хора.

– И заради които всички решиха, че са изперкали, а пък не са? – продължи той със светнали очи. – Всъщност всички са си наред и това наистина се е случило?

Кимнах. Тошо изведе на лицето си усмивка – първо съвсем лека, но монотонно нарастваща с времето.

– Ето че започвам да разбирам...

Позволих си да се ухилия на свой ред и да го погалия леко по бузата.

– Знаех си, че мога да разчитам на научното ти любопитство. Той притвори очи за момент. После сепнато се отдръпна.

– Сега какво следва? – попита с делови тон, но виждах, че полага усилия да не се усмихва.

– Освен сесията ли? – подкачих го.

– Остави я сесията. Какво ще правят твоите, ммм... хора?

– Както ти обясних. Ще има открит процес без адвокати. _Там._

– И какво се очаква от нас?

– Лилит каза, че няма да ни подготвя специално. Важното е да разкажем какво сме видели и чули. Да те предупредя, може и мъничко да ни поровят в мозъка. Обясних ти, че могат.

– Да, спомням си. И са ти казали, че не е опасно?

– Не много.

– Значи ни остава да седим и да чакаме – обобщи той. Кимнах му. По мои сметки имахме още няколко дни.

* * *

Докато чаках процеса, успях да дам дежурства на два изпита на нормалните студенти. Не ме допуснаха до изпитите на дяволските студенти, за да не съм им подсказвала. Може би бяха прави. Току-виж съм решила да мисля по въпросите, които им се паднат. Лилит си игра цял ден с нас, докато ни облече за процеса. Най-безмилостно избра за Тошо един от най-неудобните му костюми със строга вратовръзка и риза с твърда яка. Мен пък ме докара в бледорозов костюм с къса пола, като ми каза, че трябвало да бъде „представителна“. А това в Ада означавало, че трябва да изглеждам поне малко развратно. Пък и сигурно й се щеше да подразни конкуренцията.

Тошо естествено не се зарадва на това, че трябва да изглеждам развратно, но когато Лилит му намекна, че може да го облече като Жан-Пиер в клипа на Give My Life, сякаш се кротна.

Косата му обаче остави пусната, като каза, че така вероятно ще се хареса повече на съдебните заседатели.

За мое разочарование, Тошо никак не се изненада при телепортирането ни в Ада. Може би упражнението дори му допадна. Но пък той, за разлика от мене, знаеше, че няма да му се случи нищо лошо и няма да има проблеми с връщането обратно. Виж, при вида на Ада се впечатли доста – магмените скали, огненото езеро и поселището около него го караха да се оглежда на две пи радиана* и да се взира във всичко, което не му изглежда познато.

[* Радианът е мярка за ъгъл. Две пи радиана са равни на триста и шейсет градуса. – Бел.авт.]

Вървахме по панорамния път – явно Лилит искаше да ни покаже всичките красоти наоколо, и особено на Тошо. Движехме се в колона по един: Лилит, аз, Тошо и накрая двамата дяволи, които ни съпровождаха. Изглежда нищо не можеше да помрачи възлението му от пейзажа. Нито дори фактът, че си изкрънках една цигара Hell's Finest от Лилит – бях си забравила моите вкъщи. Изпуших я по пътя, без дори да се закашлям. Крадешком погледнах към Тошо, но той продължаваше да не реагира. Е, все пак не знаеше колко е силен дяволският тютюн.

След може би половин час вървене стигнахме до града. Народът наоколо (дяволи и хора) зяпаше основно към мене, което донякъде ме дразнеше, но пък се почувствах малко по-значима от обикновено. Тошо вече беше намръщен, а Лилит се подхилваше. Аз само се радвах, че не съм на токчета.

Минахме едно-две кварталчета, докато стигнем до висока цилиндрична административна сграда. Реших да не се чудя как са я строили или пък кой. На входа стоеше дявол-портиер, на когото Лилит само кимна фамилиарно и поведе процесията към стълбите. Като че ли беше имало нещо между двамата някога, но не бях съвсем сигурна. Не знам защо, но ми се струваше, че прихващам част от телепатичните им способности; докато Лилит и портиерът се разминаваха, през главата ми прехвърчаха искри. Или само си въобразявах?

Когато видяхме тълпата дяволи и дяволчета пред залата, Тошо сложи ръка на кръста ми, явно за да покаже собственическото си чувство. Примигнах учудено. Тошо с деловите реплики ме беше прегърнал през кръста!

Някъде от другата страна на подстъпа към залата ме гледаха дяволчетата, заемащи нисшите чинове от противниковата фракция. Мърмореха си под носа и се зъбеха, което не ги правеше особено привлекателни.

Погледнах към двамата ни придружители – не казваха нищо, но и не мръдваха от позицията си малко зад нас. Интересно, колко ли често някой домъкваше в Ада смъртни, за да свидетелстват? Вероятно не особено често.

– Моля, свидетелите на ищците да влязат – провикна се дрезгав глас.

– Това сме ние – хвана ни Лилит под ръка и процесията тръгна към масивната врата на залата.

Вътре все още нямаше никого, явно ние бяхме първите повикани. Отделих малко време да поразгледам наоколо: приличаше много на университетска аудитория – амфитеатрална, с прозорци от двете страни, всички мебели бяха направени от тъмно дърво. Тошо също оглеждаше, дори по-любопитно от мен – все пак той имаше доста по-малко отношение към процеса, че да се притеснява, а и не беше идвал по-рано в града.

Лилит вече беше изминала две крачки, спря се, обърна се и ни се усмихна:

– Хайде, ще разглеждате после. Сега трябва да намерим местата си.

Тръгнахме към едната страна на залата, където на първия ред, оградена отпред и отзад с перила, стоеше дървена пейка с маса пред нея. Преди да седнем, Лилит ни накара да се разместим – най-отвътре тикна единия дявол, след него Тошо, мен в средата и накрая се разположи тя с другия дявол.

Дървената пейка се оказа сравнително удобна. Не бих я сравнила с креслото в стаята на шефа, но все пак. Тошо ме хвана за ръка и попита:

– Колко ще продължи цялото това нещо?

– Нямам никаква идея – завъртях се към Лилит.

– Три-четири часа. Имайте търпение.

– Ами ако на някой му се приходи до тоалетната?

– Ако на някой му се ходи до тоалетната, ще го заведат – тя кимна последователно към двамата ни „бодигардове“.

Тошо явно се задоволи с този отговор, защото не каза нищо повече. А може и да беше решил да се стиска през всичките три или четири часа. Вместо това съсредоточи вниманието си върху входа на залата и аз също погледнах натам.

„Внасяха“ следващата порция свидетели. Един от тях ми се струваше някак познат – приличаше малко на портиера ни чичо Федя, но не можах да преценя добре заради дистанцията. Тошо не му обърна никакво внимание, така че реших да си затрая.

После започнаха да влизат и дяволчетата. Сред тълпата видях Станчо и му помахам, а той ми отговори със същото, само че със закъснение. Зяпаше някъде отляво на мен, като че ли към Лилит.

Най-накрая, когато си мислех вече, че залата повече никого няма да побере, влязоха господин Асмодей и още един, очевидно също висш дявол, с когото избягвах да се поглеждат.

– Всички да станат! – обяви приставът с дрезгавия глас, незначайно кога вмъкнал се в залата.

Нямаше нужда дори да казва защо – от вратата вляво от съдийската маса излезе (очевидно превишавайки габаритите ѝ) най-едрият, мощен и дяволски дявол, който някога бях виждала. Беше висок към три метра (а вратата надали надхвърляше два!), гигантските му рога почти опираха в тавана, целият беше покрит с козина, освен, хм, една част от него, която висеше между краката му и стигаше почти до коленете. Луцифер.

– Затвори си устата – посъветва ме Лилит, леко усмихната. Побързах да изпълня съвета, след което се обърнах гузно към Тошо, който ме гледаше ядосано.

– Нали знаеш за камилата и гърбицата* – прошепнах му и стиснах ръката му. – Можеш да бъдеш спокоен. Това, че гледам, не означава, че би ми харесало в реална ситуация.

[* Както казва народната мъдрост, „Камилата поглъща с поглед повече, отколкото може да побере гърбицата ѝ“. – Бел.авт.]

– Жените не били гледали – промърмори Тошо. – Само да ми падне Стойчо и ще види.

Когато Луцифер пристъпи към масата, като че ли започна да се смаява – ръстът му стана нормален, а върху тялото му се появи съдийска тога. Явно беше решил да не разсейва дяволиците (а и човешките жени) повече от необходимото. Дори ми се стори, че мярнах някакви очила да се материализират на носа му. Защо всички дяволи обичаха да се правят на каквото не са?

След него през вратата влязоха съдебните заседатели – дяволи с нормален ръст и вече с тоги. Те седнаха на отредените им места зад Императора. Мисля, че един-двама дори ме погледнаха, колкото за протокола. Знаех си. Явно Лилит ме беше облякла както трябва.

Чак тогава приставът се сети да каже:

– Седнете. Съдебното заседание е открито. Започва дело номер 328764 на господин В. А. Асмодей срещу господин В. Б. Велзевул. Моля обвинителят да започне.

Обвинителят (или прокурорът, знам ли какъв беше точно) изреди основните претенции на моя началник господин Асмодей: саботажът на покупката на земята за университета и на последвалия строеж, както и безредиците, включващи разкриването на дяволи от противниковата фракция пред простосмъртни. Предостави се възможност на

господин Велзевул да се защити.

– Всичко това е много _хубаво_ – произнесе той иронично, – но уважаемият обвинител не спомена нищо за нелицензирания лов на мъже, осъществен от подопечната на моя колега _професор_ Асмодей, наричаща себе си понастоящем Лилит Стоянова, и преподавателката Боряна Андреева.

– Възразявам – обади се Лилит. – Беше само инсценировка на лов.

Инсценировките не се наказват от закона.

– Съображението на ответника се отхвърля – заключи обвинителят.

– Освен това – продължи господин Велзевул, все едно не са го прекъсвали – съществува нерегламентиран писмен договор между гореспоменатата преподавателка и господин Асмодей, засягащ преките й университетски задължения.

– Възразявам. Договорът е напълно регламентиран – обади се този път самият господин Асмодей.

– Моля екземпляр от договора да се представи на пристава – невъзмутимо каза обвинителят, като дори не ме погледна.

Любопитството на Тошо обаче беше събудено.

– Боби, какъв договор? – прошепна ми той. – Нали нямаше никакъв писмен договор за това да обучаваш студентите им?

– Това е... друг договор. После ще ти обясня всичко. Обвинителят огледа договора внимателно. След което се обърна направо към мен.

– Моля Боряна Андреева да се яви като свидетелка. Въздъхнах и станах от мястото си. Лилит и дяволът ми направиха място да мина. Започваше се.

>

* * *

Казах си име-чин-и-сериен-номер* и започнаха да ме разпитват.

– Госпожице Андреева, кой беше инициаторът на този договор – вие или господин Асмодей? – попита обвинителят.

[* В армията при вземане на военнопленници, това е най-важното, което трябва да каже военнопленникът, за да бъде третиран като такъв, а не като случайно прибрана от улицата измет. „Военнопленник“ е някакъв вид статус, макар и не особено висок. – Бел.авт.]

Обмислях въпроса дълго. Всички погледи в залата бяха вперени в мен и се чувствах все едно физически ме притискат към свидетелското място. Все пак това, което щях да кажа, можеше да бъде решаващо за делото и трябваше да помисля, колкото и да не ми се отдаваше в настоящото ми състояние.

След като мислих може би минута и не открих никаква клопка, си признах:

– Аз бях, ваша чест.

– Защо искахте да сключите сделка с господин Асмодей? – Обвинителят хвърли бегъл поглед на копието от договора и после фиксира очи върху моите.

– Трябваша ми студенти, ваша чест. – Погледнах към Тошо. Изражението му не говореше нищо, но сигурно нямаше да ми се размине.

– В какъв смисъл са ви „трябвали студенти“? – продължи обвинителят.

– Оказа се, че няма подходящи за кръжочници, тоест да разбират достатъчно, за да работят заедно с мен и групата ми по научните направления – отговорих аз, докато мачках края на розовото сако.

– И решихте да сключите договор за сътрудничество с Университета на адските науки?

– Да, ваша чест.

– Моля пристава да прочете договора.

Тия хора явно си нямаха друга работа. По време на четенето на трите листа, продължило няколко много тягостни минути, се чудех къде точно да се свра, но край свидетелското място нямаше канавки. Единственото, за което се радвах, беше, че не ги четях аз.

– Договорът е изготвен перфектно – заключи обвинителят и погледна някъде зад гърба ми, вероятно към господин Асмодей.

– Освен ако не е имало особени обстоятелства около сключването му, не виждам проблем с него. Седнете си. Да се яви като свидетелка Лилит Стоянова.

– Възразявам! Студентката няма нищо общо с договора! – провикна се господин Велзевул.

– Колега, как да няма, като името ѝ го пише вътре?! – изрепчи му се Асмодей.

– Вие досега не слушахте ли?

– Моля ищецът и ответникът да се въздържат от лични нападки – напомни приставът.

Разминахме се с Лилит по стълбичките и аз се промуших покрай дявола, за да се върна на мястото си. Тя не изглеждаше притеснена, явно щяха да я питат рутинни неща. Седна на дървения стол, кръстоса крака и започна да отговаря на въпросите за работата си при мен най-спокойно, все едно я питаха за химичния състав на метана. Когато разказваше за случката в чалга-кръчмата, погледна към пейките в другата половина на залата с някакво злорадство, така че аз също се обърнах натам. Дяволиците изглеждаха като че ли някой ги е праснал с чепата дряновица право между рогата – и нищо чудно. Дори да не отнесяха пряко наказание в процеса, началникът им едва ли щеше да забрави за тях толкова лесно. Чудех се дали те са ни пратили милите посетители в университета, или просто се бяха оплакали на господин Велзевул? И кога най-сетне щеше да се стигне до тази точка от обвинението?

След като бяха разпитани Лилит, Тамиел, Данеел (който се опита да отрече всичко), както и самият господин Асмодей, се премина към основното обвинение. Отново на свидетелското място и под острия поглед на Лилит (през цялото време я следях за потвърждение, че говоря каквото трябва) разказах цялата история за мен и групата на господин Асмодей от момента, в който двамата със Станчо влязоха костюмирани в кабинета ми, до идването в съда.

Тошо, вече порядъчно вкиснат от историята с договора за душата ми, трябваше да изслуша и разни неща за себе си.

– Обвинявам Сатанас Стойчев и Лилит Стоянова за непозволено въздействие върху лицето Тодор Боянов с цел влюбване в Боряна Андреева, без предварително подписан договор за това – изрече като скоропоговорка господин Велзевул.

Взели ги дяволите, това пък откъде им хрумна?! Погледнах към началника – за разлика от мен той не беше никак изненадан, само видимо ядосан. Тошо седеше до мен и мълчеше злобно. От него ме заливаха на талази вълни на неприязън, объркани с наранено лично достойнство.

– Моля Сатанас Стойчев да седне на свидетелското място.

Не стига това, ами и след като разпитаха мен, Лилит, Станчо и самия Тошо, извикаха Тамиел и онзи дявол, който ми беше предлагал да влюбя Тошо в себе си срещу „скромното“ заплащане от 99 години. Стана ми обидно – уж се бяхме събрали да обвиняваме тях, че саботират университета ни, а изведнъж подсъдимата се оказах аз... и то заради факта че съм обмисляла възможността да докопам Тошо чрез сделка.

В този момент не издържах и започнах тихо да хлипам, а Тошо ме загърби колкото можеше, без да го обвинят в неуважение към съда. Лилит ме прегърна през рамото за подкрепа, но и тази утеха не беше много дълготрайна.

– Моля Боряна Андреева да се върне на свидетелското място – равно каза приставът.

Логично – не неговият живот се решаваше на този процес. Хлипайки, забрах пакета носни кърпички, които Лилит ми беше оставила на банката, и слязох няколко стъпала, за да седна пак на неудобния дървен стол.

След като изкараха всичките ми кърливи ризи, свързани с Тошо, най-накрая (слава на Преизподнята) заключиха, че няма неразрешено външно въздействие върху него, така че да се влюби в мене. Бях спряла да рева активно, но от време на време избърсвах по някоя сълза.

Върнахме се към първоначалното обвинение. И тогава господин Велзевул реши да ме закове окончателно:

– Моля уважаемите съдебни заседатели да не вземат предвид показанията на Боряна Андреева, предвид разклатеното ѝ психично здраве.

Страхотно. Съвсем бях забравила за този аргумент, макар че Станчо ме беше предупредил съвсем честно още от началото. Всъщност, разумно погледнато, бяха прави. Ако моите показания не струваха пукната пара, доста от защитата ни се

изпаряваше, предвид липсата на достатъчно свидетели. Трябваше да се издирват и викат ченгетата и криминалистите, след това пък сигурно щяха да изкарат, че шефът им е въздействал на тях, и работата щеше да се проточи безкрайно. Иди доказвай, че нямаш сестра.

– Моля да подкрепите твърденията си – отговори му обвинителят.

За момент си помислих, че може и да се отърва. Ако извикат невролозите и психиатрите, онези ще им кажат, че не съм побъркана.

– Призовавам за свидетел Фьодор Максимов.

Разбира се, чичко Федя. Тошо се обърна да го погледне, явно не можеше да повярва, че е той.

Чичо Федя не отиде веднага да свидетелства, а първо връчи на пристава наръч хартии. Явно отдавна беше събирал компроматите. След това разказа за единствения случай, когато бях дошла с махмурлук на работа, както и за караницата ми с чистачката, затова че ми беше отмъкнала батерията на джиесема. Внимавахе да не изказва предположения кое на какво се дължи, но от цялата работа излизаше, че съм особено опасна невменяема.

– Това са пълни глупости! – не издържах и прошепнах на Лилит. – Нищо ми няма.

– Тихо – изшътка ми тя. – Най-гадното тепърва предстои.

– Настоявам за пълна проверка на съзнанието – триумфално завърши господин Велзевул.

Не звучеше много опасно, но предвид предупреждението на Лилит, не разчитах особено на тази си преценка.

– Възразявам! – обади се господин Асмодей. – Осакатяването на човешко същество не оправдава доказването на факта, че не е психически обременено.

Значи ето какво бяха решили да ми правят. Спрях си въздуха съвсем съзнателно. Дано това помогне да ме пощадят.

– Възражението се приема – отсече обвинителят. – Частичното сканиране може да докаже вменяемостта на свидетелката.

Поех си болезнено въздух, гърлото ми се беше свило.

– Лилит, това хубаво ли е? – попитах я шепнешком. Но ме прекъснаха.

– Моля съдията, Негово Имперско Величество, да разпорежи частичното сканиране.

За пръв път от началото на процеса Луцифер погледна към мен. Почувствах се като светулка, застанала на брулен от вятъра хълм. Вихърът на мисълта му облъхваше всяка клетка в мозъка ми, сякаш самият той трябваше да прецени предварително резултата, преди да ме прати при специалистите си.

– Разпореждам частично сканиране на съзнанието с цел установяване на психическото състояние на свидетелката. Заседанието се разпуска.

Той удари с церемониалното чукче по съдийската маса.

– Следващо заседание ще се проведе утре по същото време. Никой от свидетелите да не напуска планетата до приключване на делото.

Последваха още два удара с чукчето и едва тогава тълпата започна да се разпръсква.

>

* * *

Тошо тръгна към изхода почти веднага, без даже да ме погледне.

– Моля ти се, изчакай ме! – извиках аз след него. – Може би ще ми дадат минутка да ти обясня.

– Тодоре, стой на място! – разпорежи се Лилит. – Или предпочиташ да й кажа за твоите тайни желания?

– Аз нямам тайни желания – вяло й отговори Тошо, без да се обръща.

– Какво ще кажеш за желанието ти за тройка? При това с друг мъж? – невинно попита Лилит.

За момент забравих за това, което щяха да ме правят, и се захилих. Ама той сериозно ли?

– Бях пиан – започна да се оправдава Тошо. – Случайно ми е минало през ума.
– Едва ли е толкова случайно, щом си го припомняш поне веднъж на ден – контрира го Лилит.

Тодор измърмори нещо и тръгна да се отдалечава в тъпата.

Аз го последвах.

– Ти стой тук, с тия двамата – посочи ми тя дяволите. – Изчакайте Станчо пред залата. Аз ще се оправя с него.

Висяхме четиримата със Станчо и дяволите като идиоти в продължение на поне час. Ако само ми бяха дали половината от това време, сигурна съм, че щях да успея да се защита пред Тошо. Но адската бюрокрация имаше други планове за мен.

Поне успях да си запала от цигарите на Станчо. За мое щастие, в Ада още не са чували за забрана на пушенето на обществени места. Някъде след третата цигара усетих, че съм прекалила, и се спрях, докато Станчо и дяволите допушваха кутията.

Най-накрая дойде дявол в бяла престилка и ни подкара към някаква друга сграда в близката околност. Станчо и другарчетата му дойдоха с мен до самата стая, където ме водиха. След като се разпореде дяволите да пазят отпред, той влезе с мен.

Отвътре помещението изглеждаше като кабинет на учен лекар – с всичките му там лампички, таблици и прочие пособия, с които въпросното медицинско лице оперираше. Нямах време да зяпам много в таблиците, но като че ли имаха някакво хипнотично въздействие.

Накараха ме да седна на един стол и пред нещо като компютър за проверка на зрението.

– Това е, за да може сканирането да се записва – обясни ми Станчо. – Иначе спокойно може да се мине и без него.

– Моля поставете главата си в жлеба – безстрастно произнесе медицинското лице.

Подчиних се. Усещането беше същото като онова, когато дяволът Рет ми бърникаше из мозъка, за да разбере с какво да ме изкуши. Имаше и някои малки разлики, разбира се – мислите и усещанията, които минаваха през главата ми, бяха свързани с когнитивността ми, способността да оценявам реалността, да подреждам факти и да навързвам логически твърдения, както и склонността ми към загуба на контрол, към появата на халюцинации и каквото още можеха да ми лепнат противниците. В един момент медицинският дявол се възмути:

– Ама моля ви се, спрете да мислите за този човек! Не може да се работи така.

Дойде ми наум, че сами са си виновни за целия цирк, дето се разигра и ме разстрои, което съвсем подразни дявола.

– Ще се отпусна, обещавам – казах му на глас, макар че не му мислех нищо хубаво. Е, той и сам щеше да разбере.

Сред мърморенето на дявола и моите опити да не си пожелавам да го наричам (не че можех), както и да не мисля за Тошо, все пак успяхме да свършим работата. Станчо и дяволите ме заведоха до станцията на известния му съименник, където обикновено отсядах. В стаята ме чакаше Тошо (моят си), не особено щастлив, и Лилит, която моментално се извини и тръгна да си ходи.

– Не напускате сградата – инструктира ме тя набързо. – Ако ви трябва за нещо, обадете се на рецепцията и им кажете да ме извикат.

Погледнах към Тошо – изражението му не предвещаваше нищо добро. Странно, не бях правила нищо, а се чувствах скапана. Полегнах на леглото и затворих очи за малко. Тошо млъкна и ме нервираше все повече.

– Е, каква е присъдата? – попитах го най-накрая.

– За какви присъди ми говориш? – контрира той, макар отлично да знаеше.

– За това какво мислиш за мен, какво смяташ да правиш.

– Какво да правя? Очевидно не мога да мръдна оттук до утре. Твоята приятелка се е погрижила за това – тонът му беше повече от обвинителен.

– Лилит иска да се изясним, какво лошо има в това?

– Какво лошо ли? Сега ще ти кажа – продаваш си душата, общуваш с дяволи, все едно са ти най-добри приятели, освен това се издигах в кариерата толкова бързо...

Тошо се сепна. Това последното май не беше мислил да го казва.

– Ти какво, да не си роднина на Лукяненко*? – заядох го аз.

[* Сергей Лукяненко, руският писател, по мнение на автора има особено

мизогинично отношение към героините си. Очевидно и Боряна, и Тодор са чели доста от книгите му. – Бел.авт.]

– Моля? – ядоса се той.

– Докато бях смотана, не ме забелязваше, сега пък те е страх, че ще те надмина в нещо?! – извиках му.

– Предпочитам да бъдеш каквато беше преди!

– Не е вярно, чувстваш се заплашен!

– Пушиш, ходиш по кръчми, срещаш се с дяволи...

– Ти какво, да не стана изведнъж религиозен?

– Не ми харесва промяната в тебе! – кресна ми той.

– О, я върви на майната си!

Грабнах една хавлия от шкафа и тръгнах към вратата.

– Приятелката ти каза да не напускаш... – възмутено започна той.

– ... сградата – довърших вместо него. – Спокойно, тук ще съм. Отивам да спя на басейна. Чао!

Треснах му вратата и тръгнах да прескачам по няколко стъпала надолу. Хвърлих си безполезните дрехи в съблекалнята и се завих с хавлията. Около басейна имаше малко народ, още двама-трима се плацикаха във водата. Намерих си объл камък на сравнително затъмнено място и се отпуснах с надеждата да мога да си поспя на спокойствие.

Отначало май успяха, но по някое време започнаха да ме тормозят кошмари, задето прекалено много наругах Тошо; сънувах как той ме напуска, обвинявах се, че аз съм го изгонила. Събудих се изведнъж, някой ме разтърсваше. Едва успях да го фокусирам – беше Тошо.

– Добре ли си? – попита ме той. Явно и неговото желание да крещи се беше изпарило.

– Аз... нищо ми няма – излъгах. – Съжалявам, че ти се развихах.

– Аз съжалявам. Май наистина страдам от синдрома на Лукяненко. Забелязах те, когато пропуши, и се подразних. После така се стекоха нещата, че се събрахме. Но днес повече ме беше яд на това, че ти ставаш по-важна, отколкото на това, че си искала да сключиш сделка за мене. Детинско, признавам. Ще се опитам да те приема с всичките ти изменения.

– Мога да откажа цигарите, макар че ще ми е трудно.

– Няма да те карам, ти си решаваш. Вече дори свикнах с цигарения ти дъх. И не мисля, че си била смотана преди. Просто не се интересувах от мене.

Моляаа? Този мъж сериозно ли не е забелязал? Как беше онзи лаф – ако искаме да намецнем нещо на мъжа, първо му го казваме директно, после го изкрещяваме по-силно и ако това не помогне, го халосваме по главата с тигана. Поне този път беше дошъл самичък, без да се налага да го гоня, да го влача и да му се правя на интересна с къси поли.

– Мисля, че ще се наложи да се преместим в Пловдив – изтърсих аз накрая.

После прехапах устни. Може би щеше да си помисли, че се опитвам да го командвам.

– Супер! Кога тръгваме? – звучеше толкова искрен, че чак зяпнах.

– Чакай, де. Университетът още не е построен. Закъде си се разбързал?

– Винаги съм си мечтал да работя в Пловдив. Но никой не се занимаваше с нашето направление там. Мислиш ли, че сега може да се намери някой?

– Който да се занимава с неорганични кристали ли? Ами шефът, господин Асмодей де, мислеше да дръпне другия шеф, доцент Борисов, в неговия университет до година-две.

– Значи нещата се решават сами.

– Да, решават се.

Усмихнах му се. После осъзнах нещо, което от доста време ми се набиваше на очи. Тошо беше дошъл гол. Имаше логика – все пак това беше нормалното „облекло“ за басейна. Наклоних се към него и го целунах. Той обаче се дръпна.

– Недей тук. Непривично ми е да съм гол на обществено място, и ще взема да се възбудя.

– Тогава, ако искаш, направо да скачаме във водата. Не би трябвало да се вижда нещо, а има и по-закътани места...

– Аз обаче не съм свикнал на такава публичност.

- Добре, скачаме във водата, плуваме две дължини и се качваме горе.
- Винаги съм оценявал способността ти да планираш нещата.

>

* * *

– Всички да станат! – обяви приставът.

Негово Величество, вече шашардисал когото може с вчерашното си влизане, този път се появи направо в човешки ръст и с тога. Тошо не каза нищо, но аз си отдъхнах – нямаше да ми се налага отново да давам обяснения накъде и защо съм погледнала.

– Моля да се яви пред съда доктор Хижняк!

Прочетоха титлите на добрия доктор – оказа се, че е завършил в Русия психология с безброй курсове за повишаване на квалификацията, изслушани в различни точки на света.

От залата излезе вчерашният доктор и започна надълго и нашироко да обсъжда психическото ми състояние още от най-ранно детство и първата проява на комплекса на Електра. Слушахме го в продължение на половин час, докато стигне до зрялата възраст и престоя в психиатрията, и на мен съвсем ми се скофти. Защо направо не ме изтъпанчеха в някоя аудитория, пълна със студенти, вместо в съда, и да проведат там сказката? Тъкмо импчетата щяха да научат нещо.

Негово Величество слушаше учтиво, но когато докторът започна да се пеняви за отношението ми към бъдещите ми деца, го прекъсна:

– Моля уважаемият колега да обобщи с няколко думи състоянието на свидетелката по отношение на верността на показанията ѝ.

– Моля за извинение, Ваша Светлост! – поклони се докторът. – Според мен свидетелката е напълно способна да дава достоверни показания.

– Благодаря ви, колега, седнете си – суховато каза Луцифер. – Сега възнамерявам да произнеса присъдата.

– Възраждам, Асмодей ѝ е въздействал! – провикна се Велзевул.

– Отхвърля се – спокойно каза Луцифер. – Колега, вие слушахте ли какво се говореше в залата досега? Свидетелката е напълно здрава, освен психическото въздействие, оказано ѝ от вашия подчинен господин Бернард. Добавете към списъка обвинение в отвличане и оказване на непозволено психическо въздействие. Извикайте на свидетелското място господин Бернард.

– Това е клевета! Той не работи за мене!

– Виктор, млъкни – спокойно му заповяда Луцифер. – Естествено, че не работи за тебе, още от трети ноември миналата година, денят след като операцията ви се е провалила.

След като потвърдиха обвинението срещу господин Бернард и господин Велзевул, реших, че делото най-накрая ще приключи. И наистина, съдията стана сериозен, когато обяви:

– Наказвам господин Велзевул да плати един милион златни сатани на господин Асмодей като компенсация за sabotажите. Освен това отнемам лиценза му за съблазнителки за петдесет години. През това време те ще бъдат подчинени пряко на мен. Господин Бернард ще положи петдесет години обществено полезен труд при казаните и ще плати на Боряна Андреева 50 000 златни сатани.

Той изброи наказанията на по-дребните риби, включително тези, вилнели на паркинга, но аз не ги запомних.

Имаше врясъци, писъци, но след няколко почуквания по съдийската маса всичко утихна. Явно недоволните бяха разпределени незабавно по работните си казани.

– Заседанието се закрива! – обяви съдията и удари с чука.

Народът започна да се скупчва около вратата. Ние с Тошо също станяхме.

– Не очаквах да ми дадат пари – казах му аз.

– Със сигурност си ги заслужила. Пък и онзи тип заслужава да му е гадно. За какво мислиш да ги ползваш?

– Може би ще си купя апартамент. В Пловдив.

– Един мой съученик стана брокер. Ще го помоля да ти помогне.

- Ами ти?
- Какво аз?
- Няма ли да живееш с мен?
- Ако ме поканиш...
- Ще се наместиш още първия ден – довърших аз. – Е, какво пък, лошо няма. Но щом ще ти купувам апартамент, може би няма да е лошо да се ожениш за мен.
- Тошо стоя като треснат от гръм няколко секунди, след което се усмихна:
- Ама ти сериозно ли?
- Както виждаш.
- Е, май няма накъде да бягам.
- Тодоре! – скастрих го аз.
- Добре, де. Ще се оженим. Но още не съм ти купил пръстен. – Той ме хвана за двете ръце.
- Ще ми купиш пръстен. Само че не годежен. Не искам да се чувствам като коза за продан.
- Ще ти купя каквото искаш. Може и коза.
- Понечих да го перна. Чувството за хумор на учените явно се крие на неподозирани места. После обаче се отказах да го удрям и го целунах. Никой не ни обърна внимание, пък и за какво да ни обръщат. Обгърнах го с две ръце, все едно след десет секунди някой щеше изведнъж да ми го вземе, и го целунах пак, по-силно. Той не се дърпаше, даже се въодушеви и ме притисна към себе си, така че кислородният ми дебит започна заплашително да спада.
- Като дойдохме на себе си, тълпата се беше поотекла, но нашите двама дяволи стояха и ни чакаха. Хванати за ръце, тръгнахме да търсим Лилит, защото без нейното позволение не можехме дори да се изкашляме. И я намерихме – бяха се награбили със Станчо зад една колона.
- Извинявайте, че ви оставих – Лилит си пое въздух шумно. – Той каза, че било важно, и аз го последвах.
- Е, очевидно е било важно – ухили се Тошо на Станчо.
- Да отидем някъде да празнуваме – предложи Лилит.
- Искам казан с шампанско! – провикнах се аз. – И сребърни чаши! И кралски скариди!
- Стига да не ме караш да ги ям аз, ще ти купя цял тон. Хайде, идвайте, аз черпя – предложи Станчо и подхвана Лилит през кръста, вероятно за да не му избяга. Не че тя имаше особено желание, така като я гледах.

Епилог

Кафене. Жега. Лято в Пловдив.

- Значи защити, а? – ухили ми се Лилит, подръпвайки Станчо за ръката.
- Ами Тошо и доцент Борисов ме натиснаха.
- Кой ти беше ръководител?
- Доцент Борисов, разбира се. Той и преди беше, формално, но не искаше да се занимава лично. Чак като се преместихме, видя някакъв потенциал в мен.
- Интересно, къде ли е била по време на защитата ми? Сигурно е вършила нещо дяволско.
- Лилит се изправи с пъшкане – беше огромна.
- Да отидем до тоалетната, какво ще кажеш? – попита ме тя.
- Честно казано, не съм сигурна, че ще се съберем и двете.
- Лилит ме измери с поглед. Явно смяташе обеми.
- Мисля, че ще има място и за четирите. А и ще можем да обсъдим мъжете по пътя.
- Какво, и вашето ли е момиче? – чух отдалечаващия се глас на Тошо.
- Да, шефът е решил, че му трябва още дяволици. Може да се окаже нова химичка или в краен случай прелъстителка.
- Как приема Станчо факта, че ще има дъщеря? – попитах аз.
- Кефи се, гадината. Само да можеше той да я роди.
- Да, това щеше да е хубаво. Имам чувството, че всичко върша сама. Пера,

готвя, преподавам.

– Е, аз тормозя Станчо да води записките. Не му харесва.

Опитах се да си представя мрънкащия Станчо. Не се получи.

– Какви са ви плановете за по-нататък? – попитах на връщане.

– Станчо иска да се бута в администрацията. Аз ще си остана химичка. Може дори да продължим да работим заедно с тебе.

– Да, господин Асмодей ми спомена. А какво стана с Данеел? – попитах аз, сядайки с повишено внимание.

Отговори ми Станчо:

– Според слуховете, чисти кенефи някъде. Обграден от адвокати. Поне още десет години ще е там.

Тошо и Станчо се спогледаха като малки дечица, сложили жаба върху стола на учителката си. После избухнаха в смях. Явно бяха започнали да се харесват. Ние с Лилит също се присъединихме към смеха, като тя почти не пускаше казанчето.

– Как смятате да кръстите дъщеря си? – попитах аз после.

– Все още нямаме идея – отговори Лилит. – А вие?

– Лилия – отсякох.

Лилит като че ли се посмути.

– Благодаря.

– Аз не само затова. Харесва ми името.

– А какво ще кажеш за името Борей? – попита ме тя неочаквано.

– Моля те, не наказвай момичето още преди да се роди – засмях се аз.

– Защо пък? При нас това е доста уважавано име.

Погледнах към нея и Станчо. Вече няколко години ми бяха лични приятели, но едва сега започнах да осъзнавам, че са ни станали и семейни приятели.

Докато обмислях това, видях как към нас да се задава господин Асмодей.

– Здравейте! – поздравихме всички в хор.

– Добър ден! – отговори той. – Момчета, имам една работа за вас в университета. Свързана е с картотекиране. Секретарката ми ще ви обясни. Можете да се телепортирате дотам.

Тошо и Станчо не бяха много щастливи, но тръгнаха.

– Е, момчета, вие как сте?

– Дебели – отговорих аз. Лилит кимна.

– Всъщност за това съм дошъл да си поговорим. Работим с една клиника в града с най-нова техника. Експериментална, но изпробвана. Можем да ви осигурим практически безболезнено раждане, без оперативна намеса. Какво ще кажете?

– Мисля, че съм чувала за нея – отговори Лилит. – Аз съм навита.

– Ако ще с чук да ме ударите по главата за обезболяване, пак ще се съглася – заключих аз.

Май нямах особен избор: или чук, или рязане. Ужасно се плашех какво ще стане, но бях твърдо решена да го направя, още откакто разбрах, че съм бременна.

Стана „полуслучайно“, както се изрази Тошо. И двамата знаехме, че е вероятно да се случи, но точно кога и при какви условия – не съвсем. Като вица с малко бременната жена – който сега не ми беше толкова смешен. Е, какво пък – женени сме, имаме жилище и перспективи, дъщеря ни ще бъде осигурена. Наоколо всички роднини са на Тодор, свекървата пърха вече от нетърпение да я гледа, а пък и Стара Загора не е толкова далеч, както и майка ми. Тошо също дава индикации, че иска да се занимава с деца, а не само да носи някакви пари вкъщи.

Мислим си за заминаване на Запад, но не е толкова належащо. Условиата тук са чудесни за наука, особено откакто наритахме противниковата фракция дяволи. Може да отидем за кратко все пак. Много ми се иска да видя Рим и Тошо ми е обещал да ме заведе, след като Лили порасне достатъчно, за да я отбия. Аз също бих го завела някъде, в Германия например.

Никога не съм имала такива възможности. Може и да е заради защитата, или заради работата за господин Асмодей, или пък и двете. А и това, че се омъжих, явно също не вреди. Вече не се чувствам като „грозното патенце“. Имам красив мъж с коса на главата, който ме обича и който дойде и в Ада заради мен.

И пак ще дойде. Лабораторията там е достатъчно голяма за двама.

{img:kazana.png}

\$id = 9627

\$source = Моята библиотека

__Издание:__

Автор: Снежана Ташева

Заглавие: Групата от ада

Издател: Самиздат

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: Симолини 94

Редактор: Калин М. Ненов

Художник: Божидар Жеков (Буж)

Художник на илюстрациите: Божидар Жеков (Буж)

ISBN: 978-619-188-117-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5193>